

ת"פ 4338/04/13 - מדינת ישראל נגד משה אביעוז, קובי אזולאי - סיים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 4338-04-13 מדינת ישראל נ' אביעוז ואח'
בפני כבוד השופט אלון אינפלד

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אבי ביטון, פמ"ד

המאשימה

נגד

1. משה אביעוז
ע"י ב"כ עו"ד עוזי נקש
2. קובי אזולאי - סיים

הנאשמים

הכרעת דין בעניין הנאשם 1

רקע

1. הכרעת דין זו עוסקת בסכסוך שהתגלע בין בעל קיוסק (הנאשם 2) לבין אחד מלקוחותיו (הנאשם 1). סכסוך, אשר הוביל לשני אירועים אלימים, בשתי זירות שונות. האירוע הראשון התרחש בצהרי היום בתוך הקיוסק, ואילו האירוע השני התרחש לעת ערב, במפגש נוסף בין השניים, בסמוך לתיכון "רגר" בעיר באר שבע.
2. כתב האישום הוגש נגד שני הצדדים למריבה. בתום שלב שמיעת הראיות, ולמעשה בשלב הסיכומים, הודיע הנאשם 2 כי הוא מודה בעובדות שיוחסו לו בכתב האישום. זאת, לאחר ששני הנאשמים כבר העידו, זה נגד זה. בעקבות האמור, הורשע הנאשם 2 בעבירה של "תגרה". המדינה הסכימה כי הרשעה זו מתייחסת לאירוע האלימות הראשון, שהתרחש בתוך הקיוסק, בלבד. במסגרת גזר הדין נידון הנאשם 2 למאסר על תנאי לתקופה של חודשיים ולקנס בסך 2,400 ₪. לפיכך, הכרעת דין זו תדון בשאלת אשמתו של הנאשם 1, בלבד.
3. כתב האישום מייחס לנאשם 1 **עבירות בנשק (נשיאה והובלה)** לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") וכן **עבירה של תגרה** לפי סעיף 191 לחוק.
4. על פי כתב האישום, הנאשם 2 הינו בעל קיוסק. לנאשם 1 היה חוב כספי לנאשם 2, בשל רכישת מוצרים בהקפה. עוד עולה, כי בתאריך 28.3.13 נטל הנאשם 1 מהקיוסק בקבוק וודקה ושילם לעובד שהיה בקיוסק, מור, רק חלק מערכו. זאת, לאחר שהודיע לעובד כי את היתרה, בסך 100 ₪, ישלם "בעוד מספר דקות". העובד עדכן את הנאשם 2 אודות מעשיו של הנאשם 1. בתגובה, הנאשם 2 התקשר לנאשם 1

וצעק עליו אודות חוב קודם, ואודות רכישת הוודקה בהקפה נוספת. לאחר מספר דקות הגיע הנאשם 1 לקיוסק, שם התפתח עימות מילולי בינו לבין הנאשם 2, שאף הוא הגיע למקום. הנאשמים קיללו זה את זה, ודחפו זה את זה, ולאחר מכן הנאשם 1 עזב את המקום. בגין אירוע זה, **האירוע הראשון**, הורשע הנאשם 2 בעבירת ה"תגרה" כאמור, ואף הנאשם 1 מואשם באותה עבירה.

5. כן נטען, כי בהמשך הערב, התקשר הנאשם 2 אל הנאשם 1 וביקש להיפגש עמו, על מנת "לסגור חשבון". השניים נפגשו בסמוך לתיכון "רגר" (להלן: "מקום המפגש") בסביבות השעה 20:00, וזהו תחילתו של **האירוע השני**. נטען כי הנאשם 1 הגיע למקום ברכבו כשהוא נושא על גופו, באחורי מכנסיו, אקדח מסוג "ברטה". אקדח, הטעון במחסנית מלאה בכדורים ודרך בכדור בבית הבליעה. עוד נטען, כי בכיס מכנסיו של הנאשם 1, הייתה מחסנית נוספת, מלאה בכדורים. הנאשם 2 אף הוא הגיע למקום המפגש ברכבו. שם, התפתח עימות מילולי בין השניים שהוביל לעימות פיזי, במהלכו היכו הנאשמים זה את זה במכות אגרופי. בשלב מסוים, הנאשם 2 הבחין בקיומו של האקדח אצל הנאשם 1 וצעק לעזרת עוברי אורח, מחשש שהנאשם 1 יעשה בו שימוש במהלך הקטטה. עוברי האורח סייעו לנאשם 2 להשתלט על הנאשם 1, עד להגעת המשטרה למקום. שוטר שהגיע למקום תפס על גופו של הנאשם 1 (בתוך תחתוניו מאחור) את האקדח ובתוכו המחסנית, וכן נתפסה המחסנית הנוספת בתוך כיס מכנסיו. גרסתו של הנאשם 2, לפיה הנאשם 1 בשלב מסוים שלף את האקדח, אינה מופיעה בכתב האישום.

6. **בתשובתו לכתב האישום** בכל הנוגע ל**אירוע הראשון**, הנאשם 1 אישר כי אכן הגיע לקיוסק שבבעלות הנאשם 2 ונטל בקבוק הוודקה, תוך תשלום חלקי. הנאשם 1 כפר בקיומו של חוב כספי קודם לנאשם 2, כאמור בסעיף 2 לכתב האישום. עוד לדבריו, לאחר שעזב את הקיוסק, הנאשם 2 התקשר אליו, קילל ואיים עליו שיגיע לביתו ויפגע בו. לכן, הנאשם 1 העדיף להגיע אליו לקיוסק. הנאשם 1 מסר כי עם הגיעו לקיוסק, הנאשם 2 קילל אותו ואיים עליו, חטף מידי את בקבוק הוודקה והשיב לו את 60 השקלים שהנאשם 1 שילם בעבורו. בהמשך, לדבריו, הנאשם 2 תקף אותו וסילק אותו מהקיוסק.

7. באשר ל**אירוע השני**, השיב הנאשם 1 כי בשעה 19:50 לערך, הנאשם 2 התקשר אליו ואיים עליו, ואף אמר לו שהוא מחכה לו ליד ביתו של הנאשם 1 ודרש ממנו שירד "למטה". בשעה 20:20 הנאשם 2 התקשר אליו שוב ודרש ממנו להיפגש עמו בסמוך לתיכון "רגר", שאם לא יעשה כן, יבוא לביתו ו"יראה לו מה זה". נטען, כי הנאשם 1 חשש שהנאשם 2 יגיע לביתו, ולכן נסע למקום המפגש. עוד בתשובתו, מסר הנאשם 1 כי בהגיעו למקום המפגש, הנאשם 2 החל לקלל, לאיים ולדחוף אותו. הנאשם 1 בתגובה דחף אותו בחזרה ולמעשה התפתח דו קרב של דחיפות הדדיות. בשלב זה, הנאשם 2 חבט בפניו של הנאשם 1 והתפתחה תגרה במקום, במהלכה הצטרפו קרוביו של הנאשם 2 לעזרתו. כולם יחדיו הכו בנאשם 1 באכזריות, הפילוהו ארצה והלמו בו בחלקי גופו. לדבריו, כתוצאה מכך איבד את הכרתו, וכאשר הגיעה המשטרה היה מוטל על הכביש שוכב על בטנו, כשהנאשם 2 וקרוביו יושבים מעליו. לעניין האקדח והמחסנית שנמצאו על גופו, טען כי אלה, כפי הנראה, הוטמנו בכוונה על ידי הנאשם 2 או מי מקרוביו שנכח במקום.

8. עיקר **ראיות התביעה** באשר לאירוע הראשון, מתבסס על סרטון האבטחה המתאר את אירוע האלימות בקיוסק וכן על עדויות הנאשמים עצמם ועדותו של העובד מור. להוכחת האירוע השני מתבססת המאשימה על עדויות השוטרים שהגיעו למקום המפגש ועל עדי ראיה נוספים שנזדמנו למקום. בנוסף, מתבססת המאשימה על עצם מציאת האקדח על ידי שוטר, במכנסיו של הנאשם 1, מאחור. האקדח נמצא טעון במחסנית עם כדורים, כאשר היה גם כדור בבית הבליעה. מחסנית נוספת נמצאה בכיסו של הנאשם 1. כן

מסתמכת המדינה על אזרחים שהגיעו למקום, וראו חלק מהקטטה. למעשה, ביחס לנאשם 1, המדינה מצביעה גם על עדותו של הנאשם 2, אשר הספיק להעיד להגנת עצמו, כאמור, בטרם הודה בכתב האישום. עם זאת, אין המדינה מסתכמת על עדות זו.

9. מאידך גיסא, **הנאשם 1** מסתמך בעיקר על עדותו שלו. אולם, הוא מצביע על קשיי מהימנות לכאורה של עדי התביעה השונים.

האירוע בקיוסק

10. אין מחלוקת בין הצדדים כי סרט האבטחה האילם משקף את עיקר אשר אירע בקיוסק, מבחינה פיזית. הנאשמים חולקים לגבי תוכן הדברים שנאמרו במקביל לסרט האבטחה, ומשמעות חלק מהפעולות הנראות בסרט. אולם, גם במישור זה המחלוקת ביניהם אינן מאוד עמוקות.

11. כפי שציין התובע בסיכומיו, הסרט מורכב למעשה משלשה חלקים, מבחינה כרונולוגית. החלק הראשון והאחרון הם בקובץ שכותרתו "בלגן (1)", הנראה ממצלמת אבטחה המוצבת בתוך החנות, אך פונה החוצה. החלק האמצעי נראה ממצלמת אבטחה המוצבת בתוך החנות ופונה פנימה, קובץ שני זה מסומן "בלגן (1)3". יוער כי דיסק שהוגש עם הסרטים (נ/4) לא פעל. אולם, על פי החלטת בית המשפט, הגישה המדינה לבית המשפט את ה "disk-on-key", המקורי, ובו ניתן לצפות בסרטי האבטחה.

12. התובע הפנה **לחלק הראשון**, החל מדקה 1:48, וצודק בציינו כי בתמונה נראה תחילה העד מור, העובד בחנות. שני הנאשמים מופיעים בפתח החנות, ונראה כי מתנהל דין ודברים ביניהם. תנועות הידיים מלמדות על ויכוח, ואין מחלוקת כי כך היה. מכל מקום, בשלב מסוים אכן נראה כי הנאשם 2 חוטף שקית מידי של הנאשם 1, תוך שימוש בכוח מסוים, ומכניסה אל תוך החנות. הנאשם 1 נכנס גם כן בעקבותיו. פעולתו של הנאשם 2 נעשית בכעס הנראה בעליל. בהמשך, תנועות הידיים, הנראות עתה מקרוב, מלמדות על ויכוח משמעותי ביניהם, כאשר הנאשם 2 נראה אגרסיבי ביותר בתנועותיו. השניים אף מקרבים ראשיהם זה אל זה באופן מאיים. תוך כדי הוויכוח, נכנסים השניים אל ירכתי החנות ויוצאים מהפריים. כאן המקום לעבור למצלמה האחרת.

13. נעבור עתה **לחלק השני**, במצלמה האחרת, המצלמת את פנים החנות. החל ממונה 1:46, נראים מור והנאשמים נכנסים אל עומק החנות. בשלב ראשון רואים את אותן תנועות שתוארו לעיל, אשר נקלטו בשתי המצלמות. מור נכנס אל ירכתי החנות, לדלפק. לאחר מספר שניות ויכוח, השניים נראים נכנסים אחרי מור, כאשר הנאשם 1 נראה בבירור פונה למור תוך כדי הוויכוח. בשים לב לכך שאין מחלוקת היום, כי כל האירוע התעורר בגלל דברים שבין הנאשם 1 למור, יש לשער, מבלי להיות בטוח, כי הנאשם 1 פונה למור על מנת ש"יעיד" בעניין זה. הנאשם 2 מתקרב מאוד אל הנאשם 1, שעומד למעשה בפניה, וניכרות תנועות יד הנאשם 2 לכיוונו של הנאשם 1. קשה לראות אם מדובר באלימות פיזית. אולם האגרסיביות של הנאשם 2, תנועות ידיו וההתקרבות היתרה שלו לנאשם 1, המצוי בפניה, מאיימים ביותר. הנאשם 1 הודף את הנאשם 2 מתוך המרחב האישי שלו, אולם הנאשם 2 ממשיך באגרסיביות רבה להתקרב מאוד, לקרב פניו אל הנאשם 1, ולקרב את חזהו לחזה של הנאשם 1. הנאשם 2 ממשיך להשתמש באותן תנועות ידיים, שקשה להבחין מה טיבן, אולם בהיקש מהתנועות שנראו יותר טוב קודם לכן, כפי הנראה מדובר בתנועות ידיים תוך ויכוח, ולא באלימות פיזית. בשלב מסוים, הנאשם 1 הודף את הנאשם 2 מעליו, בשנית. בשלב זה מתחילה התגוששות בין השניים. הם אווזים זה בזרועות זה, והודפים זה את זה. אז, הנאשם 2 מנתק מגע, פונה אל

מחוץ לחנות ובידו מזמין את הנאשם 1 לצאת עמו. עתה, שוב, עלינו לפנות אל המצלמה הראשונה.

14. בהגיענו **לשלב השלישי**, יש לפנות בחזרה למצלמה היותר חיצונית. שם, החל ממונה 2:53, מתחילים לראות את קצה תנועות הידיים של השלב האחרון של התגוששות הנ"ל, את ניתוק המגע של הנאשם 2, ואת ההזמנה לצאת החוצה. כאן, ההזמנה נראית היטב, וחוזרת 3 פעמים. אין להבין מהסרט האילם אם מדובר בהזמנה להמשיך הריב בחוץ או למעשה גירוש הנאשם 1 מן החנות. אולם, תוך כדי היציאה, נראה כי הנאשם 1 הודף במרפקו את הכתף של הנאשם 2, ולאחר רגע קט השניים שוב מתגוששים. הפעם, היה זה הנאשם 1 שהתקרב להתגושש עם הנאשם 2, ממש בפתח החנות. לאחר רגע נוסף, השניים מפסיקים את ההתקוטטות הפיזית, וחוזרים להתווכח, כאשר מור עומד לידם. בשלב מסוים, האירוע מסתיים בהתרחקותם מהחנות.

15. בחקירה הראשית **התייחס הנאשם 1** לסרט בקצרה (עמ' 153). סיפר כי הגיע לחנות עם הבקבוק וגם עם 100 השקלים שצריך היה להשלים לקנייה. הוא פנה ושאל על מה המהומה. לדבריו, הנאשם 2 החל לצרוח עליו על כך שהוא לוקח דברים בלי לשלם, הנאשם 1 השיב כי מעולם לא לקח בלי לשלם, וגם הפעם התכוון מיד לשלם את היתרה. לדבריו, בהמשך, הנאשם 2 חטף ממנו את הבקבוק, ואמר לו לא לקנות שם יותר. הנאשם 2 אמר למור להחזיר לנאשם 1 את ה- 60 ₪ שכבר שילם, ומור עשה זאת. אז, התפתח "ויכוח" במסגרתו הרגיש מושפל, ולאחר מכן הלך הביתה.

16. בחקירה נגדית לב"כ הנאשם 2, אישר הנאשם 1 כי "היה דחיפות בינינו" אך עמד על כך שהנאשם 2 דחף אותו ראשון. הנאשם 1 אישר את הצעת הסנגור כי למעשה היה מעין "קרב תרנגולים" בכך שכל אחד עמד על שלו, תוך שימוש בחזה, אך מבלי להכות זה את זה (עמ' 156-157).

17. ההתייחסות המפורטת של הנאשם 1 לסרט, מופיעה בחקירה הנגדית של התובע, החל מעמ' 159. לגבי השלב בתוך החנות, ליד הדלפק, תאר זאת הנאשם 1, כי הנאשם 2 "דוחס אותי לפינה". לדבריו, הנאשם 2 גם שם את ידו על פניו, והוא עצמו "מזיז אותו מעלי", כלשונו. יאמר מיד, כי פרשנות זו של הנאשם 1 למה שכונה לעיל "החלק השני", היא פרשנות אפשרית בהחלט לנראה בסרט האבטחה. לעומת זאת, פרשנותו לחלק השלישי, בו שוב יש התגוששות ביניהם, אינה מתאימה לנראה בסרט. לדברי הנאשם 1 (עמ' 161), כאשר הם פונים לכיוון היציאה הוא ניסה לצאת והנאשם 2 מנע ממנו, ו"מנסה לתקוף אותי". אולם, כפי שרואים היטב בסרט, בשלב זה של האירוע, הנאשם 1 הוא אשר יוזם את האלימות.

18. יאמר כי הנאשם 1 מסביר שלא עזב את המקום, אלא המשיך להתווכח, משום שרצה להסביר לנאשם 2 שהוא "לא אדם כזה" כפי שתיאר אותו הנאשם 2. היינו אינו מי שלקח בכוח בהקפה מהעובד, בניגוד להוראות של הנאשם 2. לדברי הנאשם 1, הוא נשאר בחנות כדי להסביר את הצד שלו.

19. יאמר, כי גם **התיאור של הנאשם 2** את תוכן הוויכוח הוא די דומה, כעולה מעדותו הראשית (החל מעמ' 176). היינו כי הוא כעס (מאוד) על כך שהנאשם 1 לקח בבקבוק ואמר שישלם את היתרה אחר כך, בניגוד להנחיות שנתן לעובד מור. הנאשם 1 כל הזמן אמר, בטלפון ובחנות, "מה אתה עושה סיפור?", ודבר זה הכעיס מאוד את הנאשם 2. אולם, לגבי ההתלקחות בחנות עצמה, הנאשם 2 טען "אני לא הרמתי יד, כמו שהוא צרח אני צרחתי יותר חזק", והכל על מנת להגן על הפרנסה.

20. בחקירה הנגדית, אישר הנאשם 2 כי הנאשם 1 "בכלל לא" בא לחנות כדי לריב, אלא בא עם הכסף ועם הוודקה. הנאשם הסביר כי כעס משום שהנאשם 1 לא הרגיש שהוא עשה טעות (עמ' 185). בכך,

במשתמע, הנאשם 2 מודה כי הוא זה שהלהיט את האווירה בתגובותיו, כפי שגם נראה היטב בסרט. אולם, לטענתו, מדובר בוויכוח בלבד, והוא עצמו לא איים ולא הרים ידיים (עמ' 187). טענה זו אינה מתאימה לנראה בסרט. תנועות הגוף של הנאשם 2 מאיימות בעליל, ואף הוא נקט באלימות מבלי שהיה צורך בכך. הנאשם 2 אישר כי כאשר הגיעה המשטרה למקום, לאחר מעשה "אמרתי שזה היה סכסוך משפחתי או משהו כזה ושהרוחות נרגעו". לשאלה מדוע לא סיפר לשוטרים את האמת השיב שסבר כי העניין נגמר באותה עת (עמ' 188).

21. מעבר לשני הנאשמים, גם **מור העובד** היה באירוע בקיוסק, כפי שרואים היטב בסרט. מור, עד תביעה שהובא בצו הבאה, סיפר את הרקע לאירועים, ועל האירוע הראשון מהצד שלו (החל מעמ' 133). לדבריו "ואז הם באו לקיוסק ולא יודע התפרצה כמו איזה וויכוח כזה על הבקבוק, משה אההה קובי לקח ממנו את הבקבוק שמתי לו אותו על ה... הוא אמר לי לך תביא לו את את ה- 60 שקל, שמתי את הבקבוק, לקחתי לו את הבקבוק הבאתי את ה- 60 שקל למשה ומשם התווכח וויכוח, קללות וזה, כמו כל מיני דחיפות ידיים כזה לא כאילו בוקסים וזה, אני הפרדתי, באתי באמצע הפרדתי" (עמ' 134). לדבריו בחקירה הנגדית, מי שדחף ראשון היה הנאשם 1 (עמ' 136).

22. יאמר כי שני הנאשמים פרשו את האירועים בחנות באופן די חד צדדי. עם זאת, נקל לראות כי לגבי מרבית האירוע התיאור של הנאשם 1 משתלב הרבה יותר טוב עם הנראה בסרט. מכל מקום, אף גרסתו של הנאשם 1 אינה מתאימה לגמרי, שכן אין הוא מודה במכה אלימה כלפי הנאשם 2, הנראית בבירור, בהיותם בדרך החוצה.

23. מכיוון שהכרעת דין זו עוסקת בנאשם 1, מן הראוי להדגיש כי אין מחלוקת כי הנאשם 1 הגיע עם הבקבוק ועם יתרת הכסף, ויש להאמין לו כי הגיע לחנות כדי לברר העניין באופן מכובד. כך גם, הרושם שהתקבל מצפייה בסרט הוא שהנאשם 1 אכן הגיע כדי ליישב ההדורים, ותגובתו הזועמת והתוקפנית של הנאשם 2, הפתיעה אותו, כפי שהוא העיד. ייתכן בהחלט שהנאשם 2 צודק בגרסתו שהוא לא היכה את הנאשם 1, ולא דחף אותו עד שנאשם 1 עשה זאת ראשון. ייתכן שהנאשם 2 "רק" התקרב בתנועה מאיימת, עשה תנועות מאיימות, צעק על הנאשם 1 מטווח אפס, חדר למרחב הפרטי במודע ובתוקפנות, והכל תוך כדי דחיקת הנאשם 1 לפינה, פיזית ורגשית. הרושם המתקבל מהעדויות והסרט, וכך יש להניח לטובת הנאשם 1, כי הנאשם 2 במודע התנהג בתוקפנות המרבית האפשרית מבלי "להרים יד". יש להניח לטובת הנאשם 1, כי הנאשם 2 עשה זאת כדי לדחוק את הנאשם 1 להשתמש בכוח אסור, כפי שאכן קרה. משמע, הנאשם 2 נקט במידת המניפולציה.

סיכום אירועי הקיוסק

24. סיכומי של דבר, נוכח מכלול הראיות, דומה שאין מנוס מהרשעת הנאשם 1 בעבירת "תגרה", ביחס לאירוע הראשון. אמנם, הסרט מלמד בבירור כי הנאשם 2 היה מאוד אגרסיבי בהתנהלות עם הנאשם 1, שלא הגיע על מנת לריב. הוא כעס מאוד על הנאשם 1, אשר נטל בקבוק ואמר שישלם אחר כך את יתרת הסכום. העובדה כי הנאשם 1 הגיע עם הבקבוק וגם עם יתרת הסכום, ולא הבין על מה המהומה, לא הניחה את דעתו של הנאשם 2, וניכר בעליל מתוך הסרט כי הוא מבטא את זעמו באגרסיביות רבה. הנאשם 1 בשלבים הראשונים של האירוע אינו "מתפתה" לאותה אגרסיביות, אף אם הנאשם 1 מתווכח חזרה. אולם, בשלב

השני, לאחר שבעת עמידתו בפניה הנאשם 2 מתקרב אליו בצורה מאיימת, מקרב את פניו וממשיך בתנועות ידיים מהירות תוך כדי דיבור, הנאשם 1 אכן דוחף את הנאשם 2. כאשר הנאשם 2 ממשיך בהתנהגות האגרסיבית, הנאשם 1 דוחף אותו שנית. בהמשך, כאשר הם בדרך החוצה, הנאשם 1 אף פותח בלימות על ידי אותה הדיפה באמצעות המרפק, ושוב השניים דוחפים זה את זה.

25. ברי, שלא עומדת לנאשם 1 כל הגנה, כגון "הגנה עצמית". שכן, למרות האגרסיביות התמוהה של הנאשם 2, הנאשם 1 יכול היה לצאת מן החנות ברוב השלבים. ייתכן, שלו היה רק דוחף את הדחיפה הראשונה, בשלב השני, ומיד יוצא, לא צריך היה למצוא בו כל אשם. שכן, הדחיפה הראשונה הייתה על גבול ההגנה העצמית, ומכל מקום היא בבחינת "זוטי דברים", בשים לב להיותו דחוק בפניה. אולם, החלטתו להישאר לאחר דחיפה זו, להמשיך בעימות, לרבות העימות הפיזי, שוללת ממנו את ההגנה. הסברו, כי רצה להסביר את עמדתו בוויכוח לגופו של עניין, אינה מהווה עילה ראויה להישאר במקום כאשר העניין נגרר ללימות. כל שכן, כאשר דחף שוב ואף נקט באותה הדיפה נוספת במרפק בהמשך, דבר שהביא להתגוששות הנוספת סמוך לפתח.

26. אני מסכים עם התביעה, כי **אירוע זה מתואר היטב בעבירה הקלה יחסית "תגרה"**, אף שהתקיימה פורמאלית עבירת התקיפה, היותר חמורה, ולכאורה הנאשם 2 גם עבר עבירת "איומים", שאף היא חמורה יותר. נוכח העובדה ששני הצדדים הסתפקו בעיקר באחיזות ידיים והדיפה הדדית, או בלשונו של מור "כל מיני דחיפות ידיים כזה לא כאילו בוקסים וזה", הרי שעבירת ה"תגרה" הולמת את ממדי האירוע. אין מחלוקת כי מדובר במקום פומבי, קיוסק הפתוח לציבור הרחב. **לפיכך אין מנוס מהרשעת הנאשם 1 בעבירת ה"תגרה", ביחס לאירוע הראשון.**

האירוע ברחוב

מבנה הראיות

27. ביחס לאירוע השני, אשר לגביו לא הוגש סרט של מצלמת אבטחה, אין לבית המשפט אלא את דברי העדים, והעובדה הפיזית שנמצאו אקדח טעון ומחסנית על גופו של הנאשם 1, בסוף האירוע. יש להדגיש כי אין מחלוקת שהאירוע החל בנוכחות שני הנאשמים בלבד. השניים הם גם העדים היחידים לגבי תוכן השיחות ביניהם, עובר למפגש, ולגבי מטרת המפגש.

28. עם זאת, לגבי השלב האחרון של האירוע, יש עדים רבים. כפי שיפורט בהמשך, אזרחים אחדים, חלקם מכריו ובני משפחתו של הנאשם 2, הצטרפו במהלך האירוע. יש מחלוקת בין הצדדים אם אזרחים אלה הם עדים מזדמנים או עדים מזדמנים וזוממים. היינו, אם הם הזדמנו למקום במקרה, או שמא זומנו על ידי הנאשם 2, כחלק מאיזו מזימה נגד הנאשם 1. בשלב האחרון של האירוע נכחו גם שוטרים, אשר תפסו את האקדח הטעון והמחסנית על גופו של הנאשם 1.

29. כזכור, טענת הנאשם 1 היא כי האקדח "הושתל" על גופו, בטרם הגיעו לשם השוטרים. זאת, לאחר שהנאשם 2 והאחרים התגברו עליו מבחינה פיזית והוא היה תפוס, חסר אונים ובהלם. יצוין כי הנאשם 1 אינו מעיד על הטמנת האקדח באופן ישיר. לטענתו, לא היה מודע להתרחשות זו, לא ראה ולא חש כי האקדח הושתל. אולם, הנאשם 1 טוען כי הוא לא הגיע לעימות עם אקדח, ואם אכן אקדח נמצא על גופו, הרי שממילא יש להסיק שהאקדח "הושתל" על גופו, תוך המאבק, או בשעה שהיה מטושטש מחמת המכות

שקיבל.

30. המדינה נסמכת למעשה על שני אדנים, על מנת לקשור את האקדח לנאשם 1. הראשון, ראיות נסיבתיות רבות עוצמה, עצם העובדה שהאקדח נמצא בתחתוני הנאשם 1, מחסנית נוספת נמצאה בכיסו, והעובדה כי במקום האירוע היו כפפות זרוקות. כפפות, מסוג שמחזיק הנאשם 1 ברכבו, במסגרת עבודתו. השני, עדויות ראיה. מבחינה כרונולוגית, העדויות מתחילות בעדות הנאשם 2, שהיה עם הנאשם 1 מתחילת העימות, המתאר את שליפת האקדח על ידי הנאשם 1 ואיום באמצעותו, וזאת בעודו עוטה כפפות. כן מתאר הנאשם 2 את תהליך החזרת האקדח השלוף למכנסי הנאשם 1, כאשר לטענתו הוא כפה זאת על הנאשם 1 בכוח הזרוע, פשוטו במשמעו. אין עדים נוספים לעניין שליפת האקדח בידו של הנאשם 1 או החזרתו למכנסיים. אולם, יש עדויות של הנוכחים אודות שלבים שונים של הקטטה, התנהגות השניים, ובעיקר עדויות על אמרות שונות של שני הנאשמים, תוך כדי המעשה. אמרות, המתייחסות בחלקן לקיומו של האקדח משלב מוקדם של האירוע.

31. עתה יש לבחון הראיות, לפי סדר ענייני. מכיוון שהנאשם 1 חולק על מהימנות כל העדים שאינם שוטרים, אך מודה באובייקטיביות של השוטרים, מן הראוי להתחיל בעדותם, וכן בכל ראיה אובייקטיבית, אשר אין סיבה מהותית לחלוק על מהימנותה. בהנחה כי עדויות אלה מעבירות הנטל אל הנאשם 1 להסביר כיצד האקדח הגיע אל אחוריו ואל תוך תחתוניו, נבחן את עדותו של הנאשם 1, גרסתו ומהימנותו. לאחר מכן ייבחנו יתר העדויות. ככל שיידרש, וככל שניתן יהיה, ייקבעו ממצאי מהימנות ביחס אליהן. עדות הנאשם 2 ומהימנותה יקבלו פרק מיוחד, למרות שסיכומי המדינה אינם נשענים על עדות זו. שכן, בשל אופייה החריג, היא מסייעת למעשה לנאשם 1. בסיכום, תיבחן השאלה אם יש בגרסתו של הנאשם 1 לעורר ספק לגבי שייכות האקדח אליו, ואם לא די בעדותו, שמא יש ביתר הנסיבות כדי לעורר ספק סביר באשמתו.

עדויות השוטרים והראיות הנלוות

הצוער אדיב

32. הראשון שהגיע לאירוע היה הצוער אדיב. מסמכים שערך בכתב מסומנים ת/1 עד ת/3, ועדותו מתחילה בעמוד 16. אין מחלוקת לגבי מהימנותו. הוא סיפר כי הגיע למקום, ראה אזרח ששכוב על הקרקע (הנאשם 1) ואזרח שמחזיק אותו. הייתה המולה מסביב, צעקו לשוטר "יש לו אקדח" והצביעו על צדו האחורי של הנאשם 1. הצוער טפח על מכנסיו וחולצתו, עד אשר מצא חפץ קשה במכנסיים, ומיד ווידא הצוער כי צורת אקדח לחפץ, ולא צורת רימון. בסמוך ראה הצוער כפפות שחורות זרוקות על הכביש, עטה אחת מהן, הכניס ידו אל מתחת לתחתון של הנאשם 1 והוציא את האקדח. לאחר מכן אזק את הנאשם 1 בסיוע אחרים. לאחר שעטה גם הכפפה השנייה, פרק האקדח, ומצא כי היה כדור בבית הבליעה. לדבריו, שוטר אחר מצא מחסנית נוספת בכיס.

33. הצוער ניסה לתחקר את הסובבים לגבי מהות האירוע. בין השאר, שוחח עם הנאשם 2, אשר הציג עצמו כעד מזדמן, אשר ראה אדם מאיים על אחר עם נשק. הנאשם 2 נתבקש "להתלוות" לתחנה. בדרך לתחנה, התקשר הנאשם 2 לעורך דינו, ומסר לו את אותה גרסה מיתממת. אין היום מחלוקת כי הנאשם 2, בשלב הראשון, אכן מסר גרסה שקרית למשטרה.

34. לשאלת התובע אודות "המצב ההכרתי" של הנאשם 1, השיב כי הנאשם 1 היה עם עיניים פקוחות. הצוער לא הבחין בבעיה רפואית ולא הבחין שהנאשם 1 ישן או איבד הכרה. עם זאת, הבהיר כי הנאשם 1 לא הגיב

כלל לניסיונות לתקשר עמו "הוא פשוט הסתכל ולא הגיב" (עמוד 19).

35. מחקירתו הנגדית עולה, כי בעת הגעתו לאירוע, היה הנאשם 1 שכוב על הכביש, כאשר אדם מחזיק את ידיו, שלא יזוז. אדם זה לא היה הנאשם 2, אשר עמד בסמוך. הצוער לא הביא את אותו אדם לתחנה על מנת להיחקר על האירוע, ואף לא בדק אם יש מצלמות אבטחה במקום. בעת הגעתו הכפפות היו זרוקות על הכביש. הצוער נשאל על כך שנרשם כי דיווח בקשר שלא הייתה במקום שלפית אקדח. לדבריו, אם כך נרשם מפיו, כפי הנראה כך הבין מהנוכחים במקום.

36. לשאלה אם הנאשם 1 היה חבול, השיב הצוער "הפנים שלו אולי קצת אה ... הוא היה נסער כזה בהלם, אני לא יודע להגיד לך בדיוק, איך להגדיר את זה" וכן הוסיף "בשטח הנאשם לא דיבר איתנו" (עמ' 25). הצוער אישר כי הנאשם 2 הציג לפניו מצג שהוא לא קשור לאירוע והוא לא מכיר את הנאשם 1. יתרה מזו, כך סיפר גם לעורך דינו, טלפונית, תוך כדי נסיעה.

ראיות אובייקטיביות נוספות

37. שוטר נוסף שהעיד הוא **שוטר הסיור, מוסטפא אל אסאד** (החל מעמוד 117). מזכר שרשם מסומן ת/13. דו"ח שרשם מסומן נ/5. אף לגבי מהימנותו אין מחלוקת של ממש. השוטר מוסר בעדותו כי הגיע אחרי ראש המשמרת (הצוער אדיב), לאחר שנמסר לו על קטטה של שני נהגים. כאשר הגיע, הנאשם 1 כבר היה אזוק.

38. **מחקירתו הנגדית** עולה כי השוטר הגיע כ- 9 דקות אחרי הצוער. בהגעתו, הנאשם 1 היה עם הפנים לארץ וידיו היו אזוקות מאחור. הוא אישר כי הוא זה אשר לקח את הנאשם לתחנת המשטרה, אך לא היה זה אשר לקח אותו לבית החולים. הוא לא זכר אם הנאשם 1 היה ב"הלם" כפי שתיאר אותו הצוער. כן סיפר כי הוא תפס מחסנית בכיסו של הנאשם 1 (כעולה מהמזכר ת/13). עם זאת, לא זכר מדוע המזכר נרשם כשבוע לאחר האירוע, ומי ביקש ממנו לרשום מזכר זה. מכל מקום הבהיר, לשאלת בית המשפט, כי אם רשם הדברים הרי שבאותה עת הוא זכר זאת (עמ' 123). השוטר הוסיף כי אינו זוכר אם הנאשם 1 אמר משהו בדרך לתחנה, ואם הדבר אינו רשום, אין הוא יכול להעיד בעניין זה.

39. **מסמכים נוספים** אשר צריכים להיראות כאובייקטיביים, הם "**תעודת קצין**" אודות כלי הנשק, המאשר שהאקדח הוא אכן "נשק" כהגדרתו (ת/6), וחוו"ד מז"פ (ת/7). המדובר למעשה בשתי חוות דעת מטעם מז"פ. הראשונה **חוות דעת DNA אודות הכפפות**. חוות דעת זו מלמדת כי בחומר שנדגם מתוך הכפפות שנמצאו בזירה נמצאו פרופילים של לפחות שלשה פרטים שונים. לשאלת היחידה החוקרת, לא ניתן לקבוע אם אחד מהם הוא הנאשם 1. משתמע, כי המעבדה לא נשאלה לגבי הנאשם 2. חוות הדעת השנייה, **מעבדת הנשק, מלמדת כי הנשק שנתפס הוא אכן נשק פועל אשר "בכוחו להמית אדם"**, ולא נמצא קשור לכל תיק פתוח.

40. מסמכים נוספים הם **מסמכים בעלי אופי רפואי**. הוגשה **תמונת ידו של הנאשם 2** (ת/17), אשר חבולה במקומות היכולים, לכאורה, להתאים לגרסתו בבית המשפט, אך לא בהכרח סותרים את גרסתו של הנאשם 1. כמו כן, הוגש **מכתב שחרור של הנאשם 1 מבית החולים, מליל מעצרו** (ת/24). הנאשם 1 התלונן על לחץ בחזה וכאבי בטן. החשוב הוא שנרשם מפיו אמנם שהוא הותקף במכות, אך גם נרשם מפיו "ללא איבוד הכרה".

סיכום הראיות האובייקטיביות

41. לסיכום **תמונת המצב מהעדויות האובייקטיביות**, המסקנה היא שבהחלט יש בהן משום **ראיה לכאורה נגד הנאשם 1**. המדובר בצוער, שאין חולק על מהימנותו, אשר מצא את הנשק בתוך תחתונו של הנאשם 1. מחסנית מלאה נוספת נמצאה בכיס מכנסיו. אמנם, השוטר נכנס לתמונה בסופו של אירוע לא קצר. אולם, בסופו של דבר, מקום מציאת האקדח הוא מפליל ביותר. הנאשם לא נתן, בו במקום, כל הסבר אחר להימצאותו של אקדח על גופו, למרות שמבחינה רפואית הוא היה בהכרח. בנסיבות אלה, לכאורה, מובנת עמדתו של התובע המצפה ל"הסבר מניח את הדעת להימצאות אקדח טעון בישבנו ומחסנית נוספת בכיס מכנסיו" כלשונו בסיכומים בכתב. עתה, יש לבחון את גרסתו של הנאשם 1 אל מול הראיות האובייקטיביות, ולבחון אם יש בה כדי לעמוד מול ראיות אלה.

גרסתו של הנאשם 1 - ביחס לאירוע השני

עדות ראשית והודעות במשטרה

42. הנאשם 1 העיד להגנתו ומסר גרסה. הסנגור טוען כי גרסה זו עקבית מעת מעצרו עד אשר נחקרה עדותו בבית המשפט. התובע, לעומתו, מוצא בגרסה זו פרכות וסתירות. פרכות לעומת עדויות וראיות אחרות, וסתירות בין דברי הנאשם בבית המשפט לבין גרסתו במשטרה.

43. בבית המשפט סיפר הנאשם (החל מעמוד 154) כי, לאחר האירועים בתוך הקיוסק, הגיע הביתה, וקיבל טלפון שלא השיב לו. בהמשך הערב, פגש במקרה את העובד מור, והציג לו את המספר, על מנת לברר אם זה המספר של הנאשם 2. משנענה בחיוב, הסביר למור כי מבחינתו העניין סגור, ואינו מבין מדוע הנאשם 2 ממשיך להתקשר. יותר מאוחר התקשר אליו הנאשם 2, שאל אם הנאשם 1 מחפש אותו ואמר "ברגע זה אני מגיע אליך הבית גומר אותך" (עמ' 154). הנאשם 1 השיב כי אינו רוצה שהנאשם 2 יגיע אליו הביתה, שכן הוא מגדל ילדה לבד, וביקש להגיע לנאשם 2. זה הציע שייפגשו ליד בית הספר רגר "לסגור את הסיפור", וכך היה.

44. לטענת הנאשם 1, מיד עם הגיעו, תקף אותו הנאשם 2 במילים והחל לדחוף אותו. הנאשם 1 שאל אותו לאן בדיוק הוא רוצה להגיע, שהרי מדובר בערב חג, ואז הנאשם 2, לפתע, הלם בו בפניו. החלו מכות הדדיות, ולאחר מספר שניות "הכל נהפך להיות בלגן אחד שלם שאני רואה שכמה אנשים קופצים עליי ואני לא מבין מאיפה כל האנשים האלה יצאו ועל מה הם קופצים עליי ומה בכלל עשיתי?" (עמ' 155). הנאשם 1 מספר עוד כי "ואז התפתח ואז מצאתי את עצמי שרוע על הרצפה חבול שם כולי עם דם וזה ואז הגיעה המשטרה וכבלו אותי ומשכו אותי לניידת".

45. להשלמת התמונה יאמר כי הנאשם המשיך וסיפר כי מיד לאחר מעצרו הוזמן לו אמבולנס והוא נלקח לבית חולים, שכן חש לחץ בחזה. זאת, על רקע החמרה במצבו הלבבי, אשר התרחשה לאחר מות אשתו תקופת קצרה קודם לכן. לדבריו, הוחזר לתחנת המשטרה לפנות בוקר, ולעת אור נלקח להארכת מעצר בבית המשפט.

46. גרסתו של הנאשם 1 הובאה במספר הודעות במשטרה, מתוכן אעמוד על מספר נקודות בלבד. **בהודעתו ת/4** מסר כי בעת המפגש הנאשם 2 פתח באיומים, החל לדחוף אותו, ואז הפתיע במכת אגרוף לפנים. האנשים הנוספים הגיעו, הוא עצמו לא ראה מניין הגיעו. הכול קפצו עליו והפילו אותו לארץ "ואני קיבלתי מכה בראש ואיבדתי את הזיכרון ולא יודע איך הגעתי לפה בכלל" (שורה 30). כאשר הוצג בפניו האקדח אמר כי אינו מזהה אותו, וכאשר נמסר לו כי מאן דהו הוציא האקדח ממכנסיו, שאל מי עשה זאת. כאשר

נמסר לו כי מדובר בשוטר אמר "אני לא יודע, לא ידוע לי שהיה לי אקדח בתחתונים. אני יודע שהיו עלי ארבעה אנשים וזהו" (שורות 75 עד 83). בהמשך אמר כי לא שמע את כל הדיבורים סביבו, כי שמע אומרים "תפוס אותו. תפיל אותו" ולאחר שהופל "הרגשתי בעיטה בראש הרגשתי טשטוש ונשארתי שוכב על הבטן" (שורה 113). בהמשך הוסיף כי אם זה אכן נכון ששוטר הוציא מבגדיו את האקדח, הרי שתוקפיו טמנו אותו (שורה 126).

47. **בהודעתו השנייה, ת/14, מסר הנאשם 1, לגבי אותו שלב קריטי, כי "ואז אני רואה 4 אנשים קופצים עלי ואני מקבל מכה מפה, ואני כולי דם שמה, ואני שוכב, ואז פתאום איבדתי את ההכרה ואני הייתי חבול ויש דו"ח רפואי שאני הייתי חבול" (שורה 18-20).** בהמשך אמר גם "היה מצב כזה שהייתי על הרצפה מחוסר הכרה" (שורה 76), וכן כי הוא נוטרל על ידי תוקפיו וכי לא היה מודע לאקדח "הכל תפור מראש" (שורה 71). הוא עמד על כך ש"אני אמרתי רק את האמת, אני באתי לא חמוש.... ואין לי שום סיבה להביא את הנשק, ואני באתי עם עצמי ועם הפה שלי, ואני זה שקיבלתי מכות" (שורות 89-91). לשאלה כיצד מסביר כי טוען שאיבד הכרה אך השוטר מצא אותו עירני השיב "אני לא זוכר את זה" (עמוד 96).

חקירה נגדית לנאשם 1

48. יאמר כי, בבית המשפט, ב"כ הנאשם 2 בחר שלא לחקור את הנאשם 1 בחקירה נגדית אודות האירוע השני, אלא רק אודות האירוע הראשון.

49. לעומתו, התובע כמובן **חקר את הנאשם 1 בחקירה נגדית**. מחקירה נגדית זו עולות מספר נקודות חשובות לעניין האירוע השני (החל מעמ' 162). ראשית, הנאשם 1 הבהיר כי אמנם הרגיש מאוים על ידי הנאשם 2. אולם, כאשר הוזמן להיפגש ליד בית הספר רגר, סבר כי הנאשם 2 רוצה לסיים העניין "בצורה נורמטיבית לא בצורה אגרסיבית" (שם). לדבריו, בא לבד, על מנת לעשות שלום. לשאלת התובע הסביר הנאשם 1 כי לא התקשר למשטרה, משום שלא רצה ליצור מצב בו בתו, בגיל 12 תילחץ מהגעת שוטרים, או מדיווח שלו כי הלך למשטרה (עמ' 163). לדבריו, הנאשם 2 הוא אשר החל באלימות באופן מפתיע. זאת, בכך שהכה במכת אגרוף פתאומית לפנים, בעוד הוא עצמו הגיע לבד ובתמימות. הנאשם 1 מודה כי אכן השתמש בכוח לאחר השלב הזה, אך היה זה כהגנה עצמית בלבד (עמ' 164).

50. הנאשם 1 העיד באופן חד משמעי, כי הטענה של הנאשם 2, לפיה הוא שלף אקדח, היא טענה שקרית (שם). לשאלה אם נתפס עליו אקדח טעון השיב במפתיע "לא נתפס עליי" (עמ' 165). אולם, בהמשך הבהיר כי אמנם השוטרים מצאו אצלו נשק "אבל לפני שהגיעו השוטרים הם ראו הסיטואציה ... שאנשים יושבים עליי ורוכבים עלי והם, אני מאמין, גילו מצוקה ויכלו לקבור אותי וטמנו בתוכי את הנשק הזה, זה מה שנראה לי.... ואני חושב שמישהו טמן בתוכי את הנשק בשביל לקבור אותי חזק מתחת לאדמה" (שם). הנאשם 1 הבהיר כי כוונתו אינה לשוטרים אלא "אנשים שהיה לי איתם הסיפור, שהגיעו בהזמנתו של קובי שהם גרמו לכל הסיפור הזה והם אלה שעשו את כל המהלך הזה" (שם).

51. הנאשם הבהיר עוד כי לא ראה את האקדח אצל מי מהסובבים. לשאלה אם היה מחוסר הכרה השיב הנאשם 1 כי "לא הייתי מחוסר הכרה, הייתי מעורפל קיבלתי מכות בראש קיבלתי מכות בזה הייתי מעורפל מעורפל לא מחוסר הכרה, זוכר שגררו אותי לניידת לא זוכר שהוציאו ממני נשק" (עמ' 166).

52. לשאלות כיצד הוא מסביר את העובדה כי האזרחים העידו נגדו (לגבי דבריו המבטאים ידיעה על האקדח, הורדת הכפפות או פעולות מפלילות דומות) השיב הנאשם 1 כי יש להניח שכל העדים שהעידו נגדו תיאמו

גרסאות ביניהם, שכן הם באו מטעמו של הנאשם 2. הנאשם 1 הזכיר כי הנאשם 2 שוחרר מהמעצר והיה חופשי לתאם גרסאות, בעוד הוא עצמו היה עצור. כן הצביע על כך, שאף אחד מן העדים לא ראה פיזית אקדח. הוא העריך שכל שהיו צעקות, כולם חזרו על הצעקה שצעק מי שצעק ראשון "יש לו אקדח" שהוא האדם שכפי הנראה הטמין את האקדח (עמ' 166-168, עמ' 170 ועמ' 172-173).

53. הנאשם 1 המשיך וטען כי לא דיבר מילה מהדברים שאמרו עליו שדיבר באירוע (עמ' 169). כפי הנראה השתילו גם את האקדח וגם את המחסנית. לגבי הכפפות ציין שייתכן שאלו היו כפפות שלו של העבודה שנפלו מהרכב תוך כדי המאבק, שכן הם מוחזקים בדלת הנהג בדרך כלל. אולם, ייתכן גם שהם הובאו על ידי האחרים או הוצאו מן הרכב כחלק מהפללתו (עמ' 169 - 170).

54. התובע הקשה על הנאשם 1, בטענה שאין היגיון לתת אקדח למי שנמצא באמצע מריבה, ברחובה של עיר, הרי יכול היה לקחת האקדח ולפגוע באיש ריבו. הנאשם 1 השיב כי, כפי הנראה, האקדח הוטמן במכנסיו רק לאחר שהוא כבר היה מוחזק עם הפנים כלפי הקרקע, ולא היווה סכנה (עמ' 171). לטענה שאם המטרה היא להפליל, אין היגיון בהטמנת מחסנית נוספת, השיב הנאשם 1 כי באותה מידה אין היגיון שהוא היה מביא עמו לפגישה מחסנית נוספת, שהרי לא יצא למסע הרג (שם). הנאשם 1 העלה הסברה כי מי שהגיע עם אקדח לא חוקי היה דווקא הנאשם 2, והדרך היחידה להציל את הנאשם 2 (בשל הגעת המשטרה) הייתה על ידי הטמנת האקדח אצלו. הוא הזכיר כי אחד העדים העיד כי עשה חיפוש על גופו בנוכחות השוטר, ואפשר שניצל הזדמנות זו לשים המחסנית בכיס. עם זאת, הנאשם 1 הדגיש כי הוא עצמו לא הרגיש כלל, לא בהטמנת האקדח ולא בהטמנת המחסנית (עמ' 172).

55. הנאשם 1 נשאל על הסתירה בגרסתו, לגבי מצב ההכרה שלו בעת האירוע. שכן, במשטרה ובתשובתו לאישום בבית המשפט, טען כי לאחר ההתנפלות של הרבים עליו היה מחוסר הכרה, כי אינו יודע כיצד הגיע לתחנת המשטרה ועוד ביטויים המבטאים אבדן הכרה מוחלט. לעומת זאת, בבית המשפט הסתפק בתיאור כי היה מעורפל. הנאשם הסביר כי הוא יודע את ההבדל בין שני המצבים. לדבריו, אמנם "טענתי במילה שקיצונית יותר איבוד הכרה", אבל תיאור זה אינו מדויק, שכן לא הגיע למצב שבו "יכולים לקחת אותך ולהטיס אותך לאן שאתה רוצה ואתה לא יודע איפה אתה נמצא". לעומת זאת הוא היה במצב של ערפול משמעותי, עסוק בהגנה עצמית ותחושה חזקה של לחץ בחזה וחשש כי עומד לקבל התקף לב ולאבד חיו (עמוד 173-174).

56. לעניין הזיכרון הסביר כי "לא איבדתי את הזיכרון, היה לי זיכרון מעורפל, מטושטש. לא זוכר לא יודע איך נגררתי, איך הגעתי לניידת איך נמשכתי איך הוצאתי איך הייתי על הכביש איך הייתי חבול כולי. את המקום שקיבלתי אני זוכר שקיבלתי מהלומה מפה מפה, נגררתי לאוטו, צעקות היה שמה כל מיני המולות בלגן, לא זוכר במדויק להגיד לך דברים" (עמ' 174).

הערכת עדות הנאשם 1

57. לעניין מהימנות הגרסה של הנאשם 1, יש להבהיר מיד כי בדרך כלל, על רקע ראיות אובייקטיביות לכאורה, באיכות גבוהה, אין עדות שכזו יכולה לעמוד. כזכור, הראיות האובייקטיביות הן שאקדח טעון נמצא בתחתוניו של הנאשם 1, ומחסנית נוספת בכיס. אלה הן ראיות לכאורה חזקות ביותר, כי הנאשם החזיק במודע נשק ותחמושת, שלא כדיון. מול ראיות כאלה, שהן ראיות ישירות אודות עצם ההחזקה, וראיות נסיבתיות חזקות ביותר לעניין היסוד הנפשי, צריך גרסה משכנעת בהחלט על מנת לעורר ספק סביר.

58. ודוק, המדובר במי שנועד להיפגש עם אדם אשר עמו התגושש שעות ספורות קודם לכן. מפגש, בהקשר לאותו סכסוך. זאת, כאשר הנאשם עצמו מודה כי בר הפלוגתא שלו פגע בכבודו. אם כן, לא זו בלבד שהוא לכאורה נתפס פיזית בקלקלתו, הרי שיש שני מניעים אפשריים להחזקת הנשק באותן נסיבות. האחת, על מנת "להשיב את כבודו" באלימות מזוינת או לפחות באיום בה, והשנייה משום "הגנה עצמית" מן הסוג האסור, נוכח האגרסיביות הרבה, הבלתי מידתית ואף המוזרה, שגילה הנאשם 2 בעימות הקודם.

59. אל מול ראיות כאלה, ומניע שכזה, צריך עדות משכנעת, ולו על מנת לעורר ספק סביר באשמה. אולם, עדותו של הנאשם 1 לעצמה אינה משכנעת. זאת, לא משום "סימני אמת" מיוחדים שהתגלו במהלך המשפט. שכן, לא ניתן לומר כי העדות עשתה "רושם" ברור לכאן או לכאן. ואמנם, הנאשם 1 היה בדרך כלל עקבי בעיקרי גרסתו. אולם, דווקא בנקודה הקריטית נמצאה עדותו תמוהה, וההסבר לתמיהה מגלה סתירה.

60. הרי גרסתו היא כי לא נשא עמו נשק, ולא ידע על כך שהאקדח והמחסנית שרויים בתוך מכנסיו בעת הגעת השוטרים. מכאן מסקנתו, שאין זאת אלא שהחפצים האסורים הגיעו למכנסיו תוך כדי ההתגוששות, על ידי עדים זוממים שטמנו לו פח. אולם, אין הוא יכול להעיד על כך באופן ישיר, שכן לא חש בדבר ולא ראה מאומה. דא עקא, שטענה זו עצמה תמוהה. בצדק הקשו על הנאשם, כיצד זה הוחדר חפץ מתכתי כבד לתוך התחתונים, וכיצד זה הוכנס חפץ מתכתי נוסף אל תוך הכיס, מבלי שהרגיש בכך?

61. על תמיהה גדולה זו ענה הנאשם בשתי תשובות סותרות. תשובתו הראשונה, במשטרה ובתשובה לאישום, הייתה כי הוא איבד את הכרתו, ומשום כך לא הרגיש בדבר. תשובתו השנייה הייתה כי לא איבד הכרה ממש, אלא מעורפל היה, מטושטש היה, בהלם היה. כל זאת, בשל המכות שקיבל, הלחץ הנפשי ממצבו והלחץ הפיזי שבחזה. תוך כך, כפי הנראה, הדברים אירעו מבלי שחש בדבר.

62. תשובות אלה לכאורה סותרות אהדדי. כפי שהסביר הנאשם בבירור, הוא יודע היטב ההבדל בין אבדן הכרה לבין מצב של טשטוש. הוא טוען כי השתמש תחילה בביטוי היותר קיצוני, אך כוונתו לא הייתה למצב הקיצוני, אלא למצב הפחות קיצוני. אולם, העיקר הוא, כי הכרתו הייתה טרודה בכאבים ובעצם ההישרדות, והוא לא שם לב למה עושים בגופו.

63. יאמר, כי התשובה האחרונה אינה בלתי אפשרית לעצמה, לו הייתה נטענת באופן משכנע מאוד. שכן, ייתכן תיאורטית שאדם שהוא תפוס ומוכה, אינו מבחין בכל פעולה הנעשית בו, ובמיוחד בפעולות שאינן כואבות. זאת למדנו בבית המשפט, למרבה הצער, בשמיעת עדויות רבות של נפגעי טראומה, ואף נפגעות, שאינן מצליחות לשחזר כל הנעשה בגופן בניגוד לרצונן, בשל ההלם והחרדה. אולם, אין גרסה זו מסבירה היטב מדוע השתמש הנאשם 1 בקטגוריה הנבדלת, השגויה והקיצונית "אבדן הכרה". אמנם, הוא לא השתמש בניסוח זה גם במשטרה בכל פעם, ופעם אחת השתמש במשטרה בביטוי "טשטוש", אך "אבדן הכרה" היא למעשה גרסתו העיקרית במשטרה, ואף תשובתו לאישום. אני מסכים עם התובע כי ההסבר היותר מסתבר לשינוי הגרסה, הוא כי הנאשם הבין שגרסתו בדבר אובדן הכרה לא תעמוד, נוכח גרסת הצוער בדבר היותו בהכרה, ונוכח התעודה הרפואית לפיה לא היה אבדן הכרה באותו ערב, דבר שנרשם מן הסתם מפיו.

64. בשלב זה, אפוא, מסתבר שאין טענת הנאשם משכנעת. ראשית, משום שהטענה לעצמה תמוהה. הרי אף אם לא יכול היה לדבר ולהגיב משום מצב ה"הלם", הרי לדבריו שמע צעקות, הרגיש מכות וידע כי יושבים עליו ואוחזים בו. כיצד זה לא הרגיש בהחדרת המתכת לתחתוניו? שנית, וזו הטענה היותר משמעותית, משום שהטענה כבושה וסתורה, ומתקבל הרושם כי בחירת הגרסה השנייה נעשתה, כדרך השקרנים, היינו לאחר

שהתברר כי ניתן להפריך את הגרסה הראשונה.

65. מעבר לכל האמור, ועל כך יורחב בהמשך, אין הגיון פרקטי בתזה של הנאשם 1. הרי אם הוא אכן היה בהכרה, כיצד ניתן להאמין שבאמצע מאבק כוחני נגדו, מגישים לו אויביו "על מגש כסף", נשק קטלני טעון? הרי די ברגע קט שבו יצליח הנאשם לשחרר יד אחת מידי האוחזים בו, כדי לירות בהם! ומדוע יטמינו גם מחסנית? דווקא אם לא היה מחוסר הכרה, תזה זו נשמעת בלתי סבירה עד מאוד.

66. לפיכך, **לצורך שלב זה של הניתוח, יש לומר שאין עדות הנאשם 1 שוקלת מספיק על מנת לעורר ספק סביר באשמה, נוכח הראיות האובייקטיביות הטובות כי החזיק בנשק**. עתה יש לבחון את יתר הראיות לגבי האירוע, דברי העדים האחרים ומעשיהם, וכן את דברי הנאשם 2 ומעשיו. לאחר מכן ייבדק שוב, אם יש ביתר הראיות כדי לעורר ספק, כזה או אחר, באשמת הנאשם 1, או שמא יתר הראיות דווקא מחזקות את התזה של התביעה, בדבר אשמתו של הנאשם.

עדי הראייה

67. כאמור, יש לעבור עתה ולבחון את עדות יתר עדי הראייה. מלבד הנאשם 2, ארבעה אזרחים העידו בעניין זה, רפי (מנהל פרויקטים), רון (קטין), אושרי (גיסו של נאשם 2) ואבנר (מהנדס). כפי שבודקים כל עדות, יש לבחון אם ניתנה מתוך אינטרס כלשהו. זאת, כמובן, לאחר בחינת המשקל הפנימי והשוואת העדויות בין לבין עצמן. יצוין כבר עתה, כי, על פני הדברים, רק שניים הם מכרים של הנאשם 2, אשר תיאורטית יכולים היו להיות חלק ממזימה להפליל את הנאשם 1, לפי התזה שהציג. עוד יאמר, כי רק גיסו של הנאשם 2 אישר כי זומן על ידו להעיד במשטרה (או על ידי אשתו של הנאשם, אחותו). שני עדים לפחות הם אזרחים שכלל אינם מכירים את הנאשם 2, שהזדמנו למקום במקרה.

רפי

68. ראשון מבין אזרחים העיד **רפי, מנהל פרויקטים**, החל מעמוד 36. לדבריו, נסע כדרכו ברכב של העבודה, כאשר ברכב הייתה עמו אחייניתו הצעירה. לפתע, ראה שניים בצד דוחפים זה את זה, וזיהה כי אחד מהם הוא הנאשם 2, אשר רכש דירה באחד הפרויקטים שלו. הוא עצר, וחזר כ- 50 מטר עד המקום. הנאשם 2, "איך שהוא ראה אותי הוא ראה כאילו המשיח הגיע, הוא צעק לי רפי, תעזור לי, תעזור לי, חמוש, אני חייב לנטרל אותו" (עמ' 37). לדבריו "את האמת ראיתי משהו בולט, לא ידוע אם זה אקדח, אני לא רוצה סתם להגיד, לא רוצה להטעות. לא יודע סכין, משהו, זה מה שהוא אמר לי שהוא חמוש חייב לנטרל" (עמ' 38). לדבריו, האחיינית נכנסה לפאניקה והחלה לצרוח והוא עצמו נכנס להתלבטות מה לעשות. לבסוף, הוא נסע ליעד קרוב, הוריד שם את הילדה וחזר לאחר מספר דקות. כאשר הגיע, "הבן אדם היה מותש, היה על הרצפה, כבר השתלטו עליו והיו עוד הרבה אנשים שם... הבחור שהוא רב איתו על הרצפה עם ידיים מאחורה ושלושה שניים שלשה גברים היו שם והחזיקו בו" (שם). הוא שמע צעקות "איפה המשטרה?" וכן צעקות לפיהם "יש לו אקדח" שיש לנטרל, והכל באווירה של פאניקה (עמ' 38-39). לדבריו, גם כאשר הגיעה המשטרה, התקשו לכבול את "הבחור" ש"באמת נלחם", והוא עצמו ניסה לעזור. למחרת קיבל טלפון לבוא למשטרה להעיד.

69. **בחקירתו הנגדית של רפי** הוא חידד את התיאור של ההתגוששות שראה בשלב הראשון. לדבריו, הנאשם 2

ניסה כל העת לתפוס בידיו של הנאשם 1, אגב הצעקות שיש צורך לנטרל אותו (עמ' 40). עוד הבהיר כי לא ראה אקדח באותה עת, וגם לא סכין, אלא דבר מה לא ברור מבצבץ מאחור. הדבר נראה לו שחור. נוכח הצעקות של הנאשם 2 "אז המוח נותן לך שיש משהו. ראיתי משהו שחור, לא יודע מה זה" (עמ' 43). לעניין השלב בו חזר, הבהיר כי הנאשם 2 היה אחד הגברים אשר השתלטו על הנאשם, ועמו היו שנים או שלשה. ניכר היה שהנאשם 1 מותש ובקושי זז. ידיו היו מוחזקות מאחור, וכולם "היו עליו". עם זאת, לא ראה כי הנאשם 1 הוכה (עמ' 44). לדבריו, הנאשם 1 עדיין ניסה לזוז, אך נראה לגמרי חסר אונים (עמ' 45). אמנם, היה קושי לאזוק אותו, אך אי אפשר לומר כי הוא התפרע (עמ' 46).

70. לשאלה המתבקשת, מדוע לא התקשר למשטרה, השיב כי פשוט לא חשב על כך, למרות שזה היה הדבר ההגיוני לעשות. אף ההצעה של הסנגור להוריד האחיינית במקום קרוב יותר, כדי לחזור כמה שיותר מהר, אכן נראתה לעד הגיונית, בדיעבד, אך לדבריו לא חשב על כך בזמן אמת. כל זאת, נוכח הלחץ הכבד שהסיטואציה יצרה עבורו (עמ' 41-42).

71. לעניין ההיכרות עם נאשם 2, ציין רפי כי הוא מכיר אותו כלקוח, אשר, לאחר רכישת דירה, היה מתקשר מדי פעם בשל תקלות. לדבריו, אין לו קשרים עמו מעבר לכך (עמ' 42). הוא סיפר כי כאשר הגיע לתחנת המשטרה, היו במקום עדים נוספים, אשר החליפו ביניהם חוויות, תיאורים ושמעות אודות האירוע (שם ובעמוד 48). העד סיפר כי לא הכיר את הנוכחים האחרים באירוע, למעט אחד שפניו היו מוכרות. למחרת הוברר לו כי זהו הגיס של הנאשם 2. העד אישר, לשאלת הסנגור, כי לדעתו אכן היה זה הגיס שצעק כל העת כי הנאשם 1 חמוש (עמ' 44).

72. לעניין **הערכת עדותו** של עד זה, יש לומר כי, על פני הדברים, מדובר בעד אובייקטיבי, שאינו צד מעוניין. אמנם הוא הכיר את אחד הצדדים ולא הצד האחר, אך לדבריו, למעשה, "הכזיב" את הנאשם 2 כאשר לא הצטרף אליו. אף אין מדובר בהיכרות קרובה היוצרת אינטרס לשקר עבורו בחקירה ובבית המשפט. החקירה הנגדית לא מצאה סתירות או פרכות בגרסתו. אמנם, יש מקום לתמוה מדוע לא התקשר למשטרה, ומדוע לא פעל בכלל ביתר יעילות, נוכח הסיטואציה שראה. אולם, ההסבר לפיו פשוט לא חשב על הדברים תוך ההתרחשות המהירה, מתקבלת על הדעת במישור המהימנות.

73. יאמר כי **גרסתו של העד רפי חשובה**, משום שהיא לכאורה פוגמת בטענת הנאשם 1 לפיה האקדח הוחבא על גופו בשלב בו כבר איבד שליטה אל מול תוקפים רבים. הפגימה האחת היא בכך שראה דבר מה "מבצבץ", אולם, מכיוון שלא ראה בדיוק מה מבצבץ, המשקל של עניין זה אינו מאוד גבוה. אני מסכים עם הסנגור, בשאלותיו לעד, כי קיימת אפשרות כלשהי כי העד בהקשר זה "זכר", בתום לב, דברים אותם לא ראה, נוכח ה"רב שיח" שהתקיים בתחנת המשטרה למחרת בבוקר. הערך היותר משמעותי לעדותו זו קשור לכך שהנאשם 2 צעק, כבר בשלב הראשון של התגרה, בעוד שניהם מתקוטטים לבדם, כי הנאשם 1 חמוש. משמע, בניגוד לעדות הנאשם 1, יש כאן התייחסות לנשק עוד בשלב בו הנאשם 1 עומד על רגליו, ועדיין אינו באותו "הלם" שאותו הוא מתאר וטרם אחז בו אנשים נוספים. כזכור, הנאשם 1 כלל לא מאשר שיחה בעניין זה וטוען כי הופתע לשמוע במשטרה כי מצאו נשק על גופו.

הקטין רון

74. אזרח נוסף שהעיד אודות האירועים הוא **רון, קטין בן 16** (החל מעמוד 61). העד סיפר כי היה בדרכו, עם חברתו, ועבר בסמוך לבית הספר. שם ראה שניים מתקוטטים. אחד מהם צעק "תתקשרו לאשתי", אולם

מכיוון שלא הבין את המספר שצעק, התקשר למשטרה. לאחר מכן, הגיעה משפחתו של הנאשם 2, "וזה ניסו להפריד" (עמ' 61). לאחר מכן הגיעה המשטרה "ואז הם אה הוציאו מהשני איזה משהו אני לא זוכר מה זה היה... זה היה אני חושב נשק, אני לא בטוח". לשאלה מניין הוציאו, השיב "איפה שהוא במכנסים" (עמ' 62). המשך החקירה הראשית התבטאה בהגשת הודעתו במשטרה בהסכמה - ת/10 [יובהר כי בעמוד 62 שורה 32, ובעמוד 63 שורה 2, קיימת טעות סופר, בה הסכמת הסנגור, עו"ד נקש, נרשמה כאילו נאמרה מפי בית המשפט].

75. מההודעה **ת/10 עולה כי העד לא הכיר בעת האירוע אף אחד מהצדדים**, אולם בדיעבד נודע לו כי לאחד מהם (הנאשם 2) קוראים קובי. שני הגברים "היו מתקוטטים בידיים". בשלב מסוים אמר הנאשם 2 כי לנאשם 1 יש נשק מפלסטיק, והוא לא מפחד ממנו. הוא ביקש שיתקשרו לאשתו. אז הגיעו ברכב ג'יפ כחול שלשה או ארבעה קרובים, בהם שתי נשים. הם צעקו לנאשם 2 להפסיק, אך הנאשם 2 צעק להם שיש לאחר נשק. הם חיפשו, וגילו שאכן יש לו נשק, והמשיכו לתפוס אותו עד אשר הגיעה המשטרה. המשטרה בהגיעה הוציאה מהמכנסים מאחור אקדח. כן סיפר כי, לאחר מעשה, שמע מהמשפחה שהמריבה הייתה על גניבת בקבוק וודקה. עוד הוסיף כי שמע צעקות אודות היות הנאשם 1 עוטה כפפות.

76. במסגרת **החקירה הנגדית**, הבהיר העד כי בשלב ההתקוטטות השניים "תפסו אחד לשני, והרביצו" (עמ' 63). לשאלה מדוע בכלל התערב, השיב "למה לא לעשות מעשה טוב?" והסביר כי המעשה הטוב היה "התקשרתי למשטרה, הפרדתי ביניהם" (עמ' 65). העד אישר כי בני המשפחה צעקו בעיקר לנאשם 2 להפסיק, ואישר כי, כפי הנראה, בעיקר הנאשם 2 היכה את הנאשם 1 (עמ' 66). עם זאת, לא אישר כי המשפחה של הנאשם 2 הכתה את הנאשם 1, אלא "באו להפריד" (עמ' 67). לעניין גילוי הנשק, הוא אישר כי הוא עצמו לא ראה הנשק, אלא אחד מבני משפחתו של הנאשם 2 צעק שיש לו נשק (שם). הוא אף לא ראה כי הנאשם 1 החזיק משהו בידיים (שם, שורה 31). העד לא יכול היה להגיד אם הנאשם 1 עטה כפפות, אך זכר כי כך צעקו (עמ' 68-70). הוא אף לא זכר פרטים נוספים כגון מצבו של הנאשם 1 בעת השוטרים מצאו עליו את האקדח (עמ' 71), הוא גם לא ממש ראה אקדח, אך ראה שהשוטרים מוציאים "משהו" (שם). לדבריו, לא היה שלב בו הנאשם 1 לא היה מוחזק על ידי הנאשם 2, אלא "כל הזמן תפס אותו עד שהגיעה המשטרה" (עמ' 72).

77. בחקירה הנגדית של עו"ד אליגון, הציג לו עורך הדין שוב את הודעתו ת/10, ושאל, כאשר בני המשפחה "תפסו אותו" את מי תפסו, שכן קודם נאמר שצעקו על נאשם 2. העד, בשלב זה, איבד הבטחון ואמר שאינו זוכר. להבהרת בית המשפט עמד על כך שהם תפסו את אחד הניצים, אך לא זכר איזה.

78. לעניין ההיכרות עם הצדדים, הבהיר העד, לשאלת בית המשפט, כי לא זיהה אף אחד מהניצים. אולם, חברתו, המתגוררת בשכונה, זיהתה את הנאשם 2 כ"קובי" בעל הפיצוציה (עמ' 73). לשאלה איך ידע כי בני משפחתו של הנאשם 2 הם שהגיעו, ציין כי כך הבין בעת האירוע, אך לא זכר כיצד הבין זאת (עמ' 74).

79. דומה, כי **בהערכת עדות זו**, אף היא צריכה להיתפס כעדות אובייקטיבית. אין מדובר במי שמכיר את מי מהצדדים, ואין כל סיבה להניח כי קטין זה בא מטעמו של נאשם 2. יתרה מזו, התיאור של העד, לפיו בשלב הראשון בני המשפחה צעקו על הנאשם 2 דווקא, להפסיק את האלימות, מלמדת לכאורה גם כן, כי אינו נוטה לצדו. אף בעדות זו, הנקודה החשובה בעדותו, היא שמספר בביור, כי הנאשם 2 מדבר על נשק אצל הנאשם 1, אף כי "מפלסטיק", כבר בשלב הראשון של הקטטה, בטרם הגיעו בני המשפחה, וכאשר הוא זועק לכך שיתקשרו לאשתו. זאת, בשלב בו הנאשם 1 עדיין על רגליו ומתמודד. דבר, אשר מקשה מאוד על

התזה כי האקדח הוטמן בשלב מאוחר יותר. היעלה על הדעת כי הנאשם 2 כבר ידע כי יצליח להטמין את האקדח בהמשך? התייחסותו לצעקות בדבר הכפפות, אינה מאוד מועילה, שכן ייתכן שהיא מתייחסת לשלב השני, בו בני המשפחה כבר נמצאים. אולם ההתייחסות לאקדח משמעותית, וקשורה בבירור לשלב הראשון של הקטטה. עוד יאמר, כי העובדה שהנאשם 2 התייחס לאקדח "פלסטיק", יכולה ללמד לכאורה כי אין הוא יודע במה מדובר, מכאן שאין זה אקדח שלו. הנאשם 2 עצמו סיפר כי סבר בשלבים הראשונים כי אין מדובר באקדח אמיתי.

הגיס אושרי

80. עד נוסף הוא גיסו של נאשם 2, אושרי (עדות החל מעמ' 75). העד סיפר כי נכח אצל אחותו האחת, ואז התקשרה אחותו האחרת, אשתו של הנאשם 2, וסיפרה כי הנאשם 2 במריבה עם מישהו המנסה לירות בו, או ירה בו. המקום שנמסר היה קרוב, והוא נסע למקום עם אחותו וגרושתו. כאשר הגיע, ראה את השניים "נלחמים עם הידיים", היינו מחזיקים זה בידיו של זה, מבלי להכות איש את רעהו. אז הנאשם 2 אמר "יש לו נשק" (עמ' 75). העד פנה לנאשם 1 ושאל אותו אם הוא מתכוון להרוג אבא לילדים, ולדבריו הנאשם 1 (אותו הכיר בשם "אבועזיז"), השיב לו כי זה "אקדח פיקות". אולם, הוא הבחין כי הנאשם 1 עוטה כפפות, ולכן חשד שאין זה רק אקדח פיקות (עומד 76).

81. הגיס ממשיך ומספר כי אחז בידו האחת של הנאשם 1, והנאשם 2 אחז ביד השנייה. הם הוציאו אותו מהרכב, על מנת לבדוק אם יש עליו נשק, והוא לא מצא נשק. עם זאת, הבחין כי הנאשם 1 כל העת נשען בגבו על הרכב, ולא נתן שיעור בו בגב. מכאן הסיק כי זהו כפי הנראה מקום הנשק. הגיס והנאשם 2 השכיבו את הנאשם 1 על הרצפה, כאשר הוא על גבו, אך הוא ניסה להתהפך אל בטנו, כפי הנראה על מנת למנוע מצב בו יירה בטעות בעצמו. הגיס הבהיר כי הנאשם 1 כמעט ולא דיבר (עמ' 76-77). העד סיפר עוד, כי אחד בשם "שלום", אותו זיהה מבית הספר, הגיע וסייע בכך שהחזיק גם כן בידו של הנאשם 1, עד אשר הגיעה המשטרה. לאחר הגעת המשטרה, הוא ואותו "שלום" סייעו לשוטרי לאזוק את הנאשם 1. כן סיפר כי אמר לשוטרים לתפוס את הכפפות, שכן כפפות אלה היו על ידו של הנאשם 1, אם כי הצליח להוריד אחת מהן, בכך שגרר את ידו על הכביש.

82. העד כמובן נחקר **בחקירה נגדית** על ידי עו"ד נקש. העד סיפר כי קשריו עם הנאשם 2 אינם מאוד הדוקים אך הם מכירים שנים רבות כגיסים. לדבריו, ראה מוקדם יותר אותו יום כי הייתה משטרה ליד הקיוסק, אך לא ידע בדיוק במה מדובר (עמ' 81). עם זאת, בהמשך אישר כי ידע כי מדובר בסכסוך על בקבוק הוודקה (עמ' 84-85). העד אישר כי לאחר אירועי הערב שוחח על האירועים עם בני המשפחה, עוד בטרם נחקר במשטרה (עמ' 82).

83. לדבריו, כאשר היה אצל אחותו והתקבלה ההודעה, הוא הבין ממנה כי הנאשם 2 כבר נורה על ידי מאן דהו (עמ' 82). כאשר הגיע ראה את השניים אוחזים זה בזה, העד הדגים כי האחיזה הייתה בצד העליון של הזרועות (עמ' 83). בהמשך הבהיר כי שלב זה היה בדלת הרכב, כאשר הנאשם 1 למעשה בדלת הנהג והנאשם 2 מחוץ לו (עמ' 92-93). לדבריו לא הבין את המתרחש, ושאל את גיסו, הנאשם 2 מה קורה, וזה השיב שיש לנאשם 1 נשק. לשאלת הסנגור הבהיר כי הנאשם 2 לא אמר כי הנאשם 1 "הוציא עלי נשק" (עמ' 83-84).

84. ביחס לדברים, לפיהם הנאשם 1 אמר כי מדובר ב"אקדח פיקות", הטיח בו הסנגור כי לפי עדים אחרים היה

זה דווקא הנאשם 2 שאמר זאת, לא הנאשם 1. הגיס עמד על גרסתו כי הוא שמע זאת מפי הנאשם 1 והביע תמיהה על כך שעדים אחרים אמרו ששמעו משהו, שכן לא היה איש עומד בסמוך אליהם באותה עת. כן אישר ששאל את הנאשם 2 מדוע הוא מפחד מאקדח פיקות, ואז הנאשם 2 אמר שזה אקדח אמיתי (עמ' 87-88). עם זאת, לדברי הגיס, בהמשך האירוע אמר הנאשם 1 במפורש כי "האקדח טעון וצריך להיזהר". זאת, תוך שהנאשם 1 הביע גם בתנועותיו חשש כי האקדח יירה בו (עמ' 96). לשאלת הסנגור, העד מסר כי הנאשם 2 לא כיוון אותו למקום מסוים שם נמצא האקדח, רק אמר שיש אקדח (עמ' 91). עם זאת, אישר לשאלת הסנגור כי הנאשם 2 טען כי הנאשם 1 קודם לכן שלף את האקדח והוא ראה אותו (עמ' 91-92).

85. הגיס הבהיר כי לא רצה לעזוב את ידיו של הנאשם 1 ולאפשר לו לנסוע מן המקום, שכן חשש כי ברגע שיעזבו את ידיו, ייטול הנשק ויירה. זאת, למרות שהנאשם 1 לא איים עליו. הוא הסביר כי המטרה של הוצאת הנאשם 1 מן המכונית הייתה לאפשר יותר שליטה עליו (עמ' 94). הוא הסביר כי השקיע מאמץ רב מאוד באחיזה בידים, ובשלב מסוים שם את ברכיו על ידי הנאשם 1 כי נגמרו לו הכוחות. זאת, נוכח ניסיונות הנאשם 1 להשתחרר (עמ' 105).

86. העד שלל מכל וכל הטענה כי היכה את הנאשם 1, לדבריו לא יכול היה לעשות כן כי היה עסוק כל העת באחיזה בידיו (עמ' 97). כן שלל הטענה כי הוא "שתל" הנשק אצל הנאשם 1 (עמ' 97-98). העד גם שלל את הטענה כי הנאשם 1 נראה "בהלם" וטען כי לא אמר דבר כזה לשוטר. עם זאת, טען כי הנאשם 1 נראה לו אכן שיכור (עמ' 105).

87. לעניין אותו "שלום" שגם נכח במקום, לא יכול היה הגיס להוסיף פרטים על מנת לאתרו. עם זאת אמר כי נדמה לו שאותו אדם בשם שלום גם צילם את האירוע או חלקו. לדבריו, לא מסר לשוטר בשטח אודות אותו אדם בשם שלום, אלא רק בחקירה, שכן כלל לא שוחח עם השוטר בשטח לאחר מעשה, משום שלא פנו אליו. הוא נשאר בשטח לאסוף את שתי המכוניות הביתה. לדבריו, גם לא ראה שהשוטר מדבר עם הנאשם 2 לאחר האירוע (עמ' 100). הגיס סיפר כי מבחינתו לא היה ניגש למשטרה כלל, למרות כל מה שראה. לדבריו, עשה זאת משום שגיסו, הנאשם 2, "נכנס לבעיה" (עמ' 101-102).

88. במהלך החקירה הנגדית הוגשה הודעתו של העד, ת/11. מעיון בהודעה לא מצאתי סתירות מהותיות בין הודעתו לבין עדותו בבית המשפט.

89. לעניין **מהימנותו** של עד זה, קשה למצוא סתירות משמעותיות בדבריו. אכן, יש תמיהות על גרסתו, כגון טענתו כי הנאשם 1 עדיין עטה כפפה אחת מן השתיים כאשר הגיע השוטר, בניגוד לגרסת השוטר; או טענתו כי לא מצא דבר בחיפוש חיצוני על כיסיו הקדמיים של הנאשם 1 תוך כדי המאבק, כאשר לפי התזה של התביעה נמצאה שם לאחר מכן מחסנית. אולם, אלה הם דברים אשר בלהט האירועים ניתנים בהחלט לקליטה שגויה בזמן אמת, וכל שכן לטעויות זיכרון הנוצרות עם חלוף הזמן. בסך הכול אין סתירות של ממש בגרסתו. עיון בהודעתו מלמד, כי הדברים מסופרים כבר במשטרה בבירור, דבר דבור על אופניו.

90. תמיהה אחרת, משמעותית מעט יותר, היא הטענה כי שמע את הנאשם 1, ולא את הנאשם 2, אומר כי מדובר באקדח פלסטיק. זאת, בניגוד לגרסת הקטין רון המתאימה גם לחלק מעדות הנאשם 2. אמנם, הדבר לכאורה הגיוני יותר לפי התזה של התביעה, אך בכל זאת סותר עדות של עד אחר.

91. לסיכום, הסנגור סבור כי עד זה הוא עד מטעם הנאשם 2, והוא למעשה שותף בהטמנת הנשק על גופו של הנאשם 1. אכן, יש ממש בטענת הסנגור כי העד מעיד על עצמו כי הוא בא להעיד עבור גיסו. הוא אף לא

הוזמן ישירות על ידי המשטרה לעדות, אלא הוזמן על ידי אחותו (אשת הנאשם 2) להעיד במשטרה, דבר המאפשר זמן לתיאום גרסאות עם הנאשם 2, שכבר שוחרר מן המעצר. התיאור של העד רפי, אודות סיפור החוויות בין העדים בעת ההמתנה למשטרה, אכן יכול לעורר חשש לתיאום עדויות. מן הטעם הזה, ייתכן שהיה קושי להעמיד את עדותו כראייה עצמאית וחזקה לחובת הנאשם 1. אולם, מכיוון שעדותו אינה סותרת בפרט מהותי (להבדיל מפרטים שוליים) דברים של מי מהעדים האובייקטיביים יותר, ואין בה תמיהות דרמטיות מתוכה, דומה כי יש ליתן משקל לעדותו, ועיקר המשקל הוא לחובת הנאשם 1. הנקודה החשובה ביותר בעדותו, אשר מופיעה כבר בהודעתו במשטרה, היא כי הנאשם 1 התייחס, בעצמו ובאופן מילולי, לקיומו של האקדח, דבר אשר אם הוא מהימן, סותר לגמרי את גרסת הנאשם 1 בבית המשפט.

עד הראייה אבנר

92. בהסכמה, הודעתו של עד זה הוגשה כחקירה ראשית (ת/12). בהודעתו, העד מספר כי היה בדרכו הביתה ועבר ליד בית ספר "רגר". הוא ראה שני נהגים, תופסים זה בצווארון של זה, מקללים ומשתוללים. העד מספר כי התרחק מהמקום והתקשר למשטרה, אשר ביקשה ממנו להמתין בזירה. לדבריו, ראה השניים מתגוששים ומגיעים לאחד מכלי הרכב, והמתגושש השמן מבין השניים (הנאשם 1) מתיישב בכסא הנהג. בשלב זה, הגיעו כלי רכב נוספים, ואנשים שונים ניגשו אל השניים, אז נשמעו צעקות "יש לו אקדח, תתפסו אותו" וכן "יש לו כפפות". בשלב זה, גררו את "השמן" (הנאשם 1) מהרכב, השכיבו אותו על הארץ על הבטן ומשכו את ידיו לאחור. הוא ראה נשים, שהוא הבין שהן בנות משפחתו של "הרזה" (הנאשם 2), שצעקו "קובי קובי". לקח דקות ארוכות עד שהמשטרה הגיעה. אז הנאשם 1 נאזק, הועמד והובל לרכב. הוא ראה כי השוטרים מתחקרים בסביבה, וראה שפונים לאותו "קובי" (הנאשם 2), וזה טען כי רק ראה אנשים רבים, אך הוא התבקש להגיש למשטרה בכל זאת.

93. במסגרת החקירה הנגדית הבהיר העד כי לדעתו הוא היה הראשון שהגיע לזירה, בשלב בו הניצים עמדו זה מול זה. העד הדגים אחיזה הדדית בצווארון (עמ' 107). הוא נקט בהתקרבות והתרחקות לסירוגין, כאשר הוא נמשך בין הסקרנות לבין החשש. משום שהתרחק, לא שמע את תוכן הצעקות ההדדיות. אולם, לדבריו ראה כי היו גם אגרופים ומכות ואחד הצמיד השני לרכב. המריבה הלכה והתחממה. בשלב מסוים ראה את "השמן" יושב ברכב, ו"הרזה" מחזיק בו, רק אז הגיעו קרוביו של הרזה והחלו הצעקות "קובי" ו"יש לו אקדח" (עמ' 108).

94. לעניין האקדח, העד ציין שלא ראה את האקדח אולם "ראיתי בליטה במכנסים באמצע האחורה" והופתע כאשר הסנגור הטיח בו כי לא אמר זאת במשטרה. אולם, לדבריו, ראה זאת כאשר הנאשם 1 כבר היה אחוז על הארץ, אז הרשה לעצמו להתקרב יותר (עמ' 109 - 110). לשאלת הסנגור אם בני המשפחה היכו את הנאשם 1, אמר כי היה מאבק אלים, שכן הם ניסו לאחוז בו והוא השתולל וניסה להתנגד, אך העד לא יכול היה לאשר כי היו מכות (עמ' 110). העד כן אישר שהוא לא שמע צעקות "יש לו אקדח", עד אשר בני המשפחה הגיעו. הוא נשאל אם ראה כפפות, ותחילה השיב שכן, אך לאחר מכן השיב שאינו בטוח, אך ציין כי צעקו שיש לו כפפות (עמ' 110 - 111). העד אישר כי "השמן" היה מוחזק על ידי מספר אנשים כאשר הגיעה המשטרה, כי היה על בטנו וידיו משוכות לאחור (עמ' 112 - 113). עם זאת, ציין כי ייתכן שבשלב המאבק הייתה תנועה מבטן לגב והוא לא היה רק על הבטן (עמ' 114). כן אישר כי היה שלב מסוים בו הוחזק "השמן" כאשר הוא נשען אל הרכב, לפני שהורד לרצפה (שם).

95. העד חזר וציין כי "הרזה" (הנאשם 2) טען בפני השופט שלא היה מעורב בקטטה, והתנגד לעלות על הניידת. אולם שמח לראות כי העלו אותו בכל זאת. לדבריו, הוא עצמו לא מסר פרטיו לאף אחד באירוע, אך המשטרה הגיעה אליו משום שהוא עצמו התקשר למשטרה (עמ' 111-112). העד סיפר כי הוא מהנדס במקצועו (עמ' 113).

96. לשאלת **ההערכה של עדות זו**, איני סבור שיש סיבה שלא לקבל את גרסתו כאמת, ככל שהוא הצליח לראות ולזכור. העד, אזרח מבוגר, נקלע לאירוע במקרה. הוא חשש לעמוד קרוב, אך ראה זאת מחובתו להתקשר למשטרה. הוא התקרב והתרחק חליפות וכך שמע רק קטעי דברים וראה מעט. לכן, למרות שהדבר לא מופיע בעדותו במשטרה, יש ליתן אמון בטענתו שראה בליטה בצד האחורי של הנאשם 1, במקום בו נמצא אחר כך האקדח. עם זאת, יש לציין כי העד לא ראה הבליטה ולא שמע צעקות אודות כך שיש לנאשם 1 אקדח, עד אשר הגיעו בני משפחת הנאשם 2. כך, שמבחינה זו, גרסתו לעצמה אינה שוללת את גרסתו של הנאשם 1. מאידך גיסא, יש גם חשיבות לכך שעד זה הוא היחיד שמתאר את שלבי הקטטה, באופן כללי, בשלבים המקבילים לגרסתו של הנאשם 2 דווקא. היינו האבקות מחוץ לרכב, דחיפת הנאשם 2 את הנאשם 1 לעבר הרכב, הושבתו ברכב, אחיזת ידיו במצב זה ואז הוצאתו מן הרכב בעת הגעת בני המשפחה. אולם, הבדל חשוב יש בין גרסתו לגרסת הנאשם 2, שהוא ראה את תחילת הקטטה באחיזה הדדית בצווארונים, בדומה לגרסת הנאשם 1 שמתאר אחיזה בחלק העליון של הזרועות, ובניגוד בולט וחשוב לטענת הנאשם 2 שטען כי המגע הראשוני שלו עם הנאשם 1 היה באחיזה האקדח שנשלף פתאום, ומשם כמעט כל המגע היה בידיים. עוד נקודה מעניינת היא, כי עד זה לא שמע את הנאשם 1 עצמו אומר דבר, בניגוד לגרסת הגיס. עם זאת, יש לזכור כי הגיס עמד צמוד לנאשם 1, ולא תפס "מרחק בטחון" אשר יכול היה להקשות על השמיעה.

סיכום עדויות הראייה

97. באופן מאוד כללי, יש לציין כי העדויות נוטות בבירור לשלול את גרסתו של הנאשם 1. יש לזכור כי הנאשם 1 שלל בעדותו כל ידיעה על האקדח, עד לאחר הגעתו למשטרה. עדות הגיס, שוללת גרסה זו באופן ישיר וחד משמעי. הגיס גם סתר ישירות את עדות הנאשם 1 לגבי הכפפות. אמנם, הגיס העיד על עצמו, למעשה, כי הוא בבחינת "צד מעוניין", ונסיבות החקירה מלמדות כי יכול היה בהחלט להיות מתוודר על ידי הנאשם 2, טרם מסר גרסתו למשטרה. לפיכך, גרסתו לא הייתה מספקת, לבדה, להרשעת הנאשם 1. אולם, החקירה הנגדית לא חשפה אינדיקציה עניינית לחוסר מהימנות שלו. לפיכך, יש לראות בעדותו חיזוק של ממש לתזה של התביעה, השוללת את גרסת הנאשם 1. בוודאי שיש לעדותו משקל רב, בשים לב לקשיים בגרסת הנאשם 1 עצמו.

98. לגבי העדים האחרים, אין סיבה ממשית לחשוד כי עדותם מוטת. הן הקטין רון והן המהנדס אבנר, הם עדים אובייקטיביים של ממש. יתרה מזו, אף לגבי מנהל הפרויקטים, רפי, אשר הכיר את הנאשם 2, אין מדובר בקרוב, ולא הוצגה תשתית משכנעת ללמד כי אינו אובייקטיבי. לא נמצאה כל בעיה מהותית בעדותם של עדים אלה, מבחינת מהימנותם, כמפורט לעיל.

99. רפי מתאר התייחסות מילולית מפורשת לעניין הנשק כבר בשלב הראשון של הקטטה. כאשר הנאשם 1 עומת עם עדות זו, בחקירתו, הכחיש הדבר, וטען כי עניין זה נובע מתיאום גרסאות (עמ' 167-168). נמצא שעד נוסף, מעבר לגיס, שהוא לכאורה אובייקטיבי למרות ההיכרות, סותר ישירות את גרסתו של הנאשם 1. הקטין רון מתאר במפורש, התייחסות של הנאשם 2 לאקדח "פלסטיק" בשלב הראשון של הקטטה, בניגוד

לגרסת הנאשם 1, ובכך מחזק את גרסתו של רפי. אמנם, המהנדס אבנר, שגם הוא אובייקטיבי, לא שמע זאת, אך ההסבר לכך ברור, שכן הוא התרחק.

100. נקודה נוספת חשובה, מעבר לעצם ההתייחסות לאקדח, הוא בחסר של נקודה מרכזית בעדות הנאשם 1, יסוד ה"הלם" או ה"טשטוש". כזכור, הנאשם 1 טוען כי אינו יודע כיצד הגיע אליו האקדח, משום שלא חש בכך, שכן היה מטושטש עד מאוד בשל האלימות נגדו. הגיס, אשר נאבק בצמוד אליו, כאמור, שלל טענה זו מכל וכל ואמר כי הנאשם 1 התייחס מפורשות לאקדח, גם בשלבים מתקדמים של האירוע. אולם, מעבר לעניין זה, העדים מתארים מאבק שבהחלט נמשך עד הגעת השוטרים. דבר, המשתלב גם עם עדות הצוער אודות הקושי לאזוק את הנאשם 1. אמנם, עלה מדברי העדים כי הנאשם 1 נטה לשתוק, אך יש תיאור ברור של מאבק משמעותי, המלמד על מודע צלול. מאבק זה אינו מתיישב היטב עם טשטוש כה קיצוני שאינו מאפשר לשים לב להשתלט חלקי מתכת בתוך התחתונים, ואי שמיעה של כל מילה לגבי הנשק, בצעקות הנוכחים סביב.

101. עוד נקודה משמעותית העולה מגרסת רון הקטין והמהנדס אבנר, הוא לגבי סדר האירועים, מבחינת ההצטרפות למריבה, מול הנאשם 1, מלבד הנאשם 2. כזכור, טענתו של הנאשם 1 היא, כי זמן קצר ביותר לאחר שהנאשם 2 הפתיע במכת אגרופ, התנפלו עליו אחרים, אשר כפי הנראה ארבו לו. אולם, שני העדים האלה, שניהם אובייקטיביים, אשר נכחו משלב מוקדם יחסית, סותרים גרסה זו. לפי שניהם, היה שלב משמעותי, ולא קצר כלל, של התגוששות אחד מול אחד, לפני הצטרפותו של הגיס או אחרים. דבר, הסותר התזה של תוכנית להפללה מראש, ובכלל סותר את גרסת הנאשם 1, אשר ממעט באורך השלב הראשון מאוד, ורואה העיקר בשלב בו היה יחיד מול רבים.

102. אכן, חיזוק מסוים נמצא בעדויות העדים, לכך שהנאשם 1 אכן היה במצב בו נשלט לגמרי לפני הגעת המשטרה. זאת, לאחר הגעת הגיס, וכל שכן לאחר הצטרפותו של אותו "שלום" עלום. העדים מתארים בבירור כי היו "עליו" לפחות שני גברים. בשלב זה ניתן היה, פיזית, לטמון את האקדח והמחסנית על גופו של הנאשם 1. אולם, הדברים אינם מתיישבים היטב עם גרסת הנאשם 1 עצמו. הנאשם 1 לא סיפר כי חש בהכנסת האקדח למכנסיו, או כי חש בהכנסת המחסנית לכיסו. הנאשם 1 גם אינו מספר כי שמע לפתע שהכול צועקים סביבו שיש לו אקדח, כפי שמתארים כל העדים. דבר, שהיה צריך להפתיע אותו ולהיאמר מיד לשוטר במקום, או לפחות בעת חקירתו הראשונה. אמנם, הנאשם 1 טען כי ייתכן שכולם כך צעקו סביבו, אך הוא לא שמע ולא ידע, כי היה בהלם ומטושטש. הקושי הוא, שלפי דברי העדים, מדובר בצעקות שנמשכו דקות ארוכות, והנאשם 1 לא היה מחוסר הכרה. אפילו בהנחה שהוא היה מטושטש במידת מה, הרי הוא היה במצב שאפשר לו פיזית להתנגד ולהשתולל, לנסות לצאת מהאחיזה שאחזו בו. יתרה מזו, בבית המשפט סיפר כי שמע דברים אחרים, כגון "תתפוס אותו" ו-"תפיל אותו". לפיכך, קשה להאמין כי לא שמע אף אחת מהצעקות אודות האקדח. צעקות, שהכול תיארו.

103. **נמצאנו למדים כי עדי התביעה אינם מסייעים לנאשם 1 לשכנע בגרסתו, אלא להפך. עדות הגיס שוללת את גרסתו מכל וכל, ויתר העדויות, שהן עדויות אובייקטיביות, מפחיתות הרבה ממשקלה של עדות הנאשם 1, שהייתה מוקשית וסתורה גם כך.**

הנאשם 2

הנאשם 2 עצמו - לא גרסתו

104. כאמור, הנאשם 2 אינו נאשם ביחס לחלק זה של האירוע, ועניינו בהליך זה למעשה הסתיים. התובע בחר להתעלם כמעט לגמרי מעדות הנאשם 2 בסיכומיו, ודומה כי עשה זאת משום שלא האמין לגרסתו בשלמותה. בהקשר זה יש לשים לב, כפי שציין עו"ד נקש בצדק, המדינה אינה מאשימה את הנאשם 1 בכך ששלף את האקדח לכיוונו של הנאשם 2, כטענת הנאשם 2. למעשה, כל גרסתו המפורטת של הנאשם 2, לגבי האירוע השני, אשר אינה מגובה בעדים אחרים, אינה מופיעה בכתב האישום, ובצדק.

105. עו"ד נקש הקדיש חלק ניכר מסיכומיו לתקוף את גרסתו של הנאשם 2. לכאורה היה מקום לתמוה על כך, אם המדינה אינה רוצה לסמוך על הנאשם 2, מדוע לטרוח לתקוף את גרסתו? אולם, כפי שיוסבר בהמשך, יש חשיבות לדבר. שכן, האינדיקציות בתיק מלמדות כי הנאשם 2 נקט בשקרים ומניפולציות, והתברר כי תגובותיו באירועים ובבית המשפט אינן מותאמות לנורמה. הכוונה בעיקר לכך שהוא הגיב בדיספרופורציה קיצונית בתחילת הסכסוך בקיוסק, אם לא כבר בטלפון, והפריע רבות לדיון בבית המשפט, על ידי הערות ותגובות לעדים ולעורכי הדין. כל זאת, באופן תמוה ואף מוזר. **חשיבות הדבר היא בכך, שעצם העובדה כי הנאשם 1 היה מוחזק חסר אונים, בנוכחותו של אדם שכזה, עמו היה במריבה, היא טענת ההגנה החזקה ביותר של הנאשם 1.** שכן, למרות שבמצב דברים רגיל ניתן היה, בקלות יחסית, לדחות כבלתי סבירה טענת הפללה מסוג זה, לא כך הדבר בעת נוכחות הנאשם 2 בזירה.

106. על כך יש להוסיף, כי הנאשם 2 סיפר בבית המשפט כי למעשה הוא זה שהכניס פיזית את הנשק למכנסיו של הנאשם 1, תוך כדי המאבק ביניהם, ובכך גרסתו מתקרבת, במידת מה, לגרסת ההגנה של הנאשם 1. **נוכח אופיו של הנאשם 2 וגרסתו, התעורר החשש שמא אין גרסת ההפללה מופרכת לגמרי. המדובר באפשרות לכאורה, שצריך היה לבחון בכובד ראש. אולם, לאחר בדיקה מסודרת של מכלול העדויות, ונוכח גרסתו של הנאשם 1, מתברר שבפועל לא קיימת אפשרות כי הנאשם 1 הופלל על ידי הנאשם 2. החשש שהתעורר הוסר, ואינו מותיר כל ספק מוחשי באשמת הנאשם.** יחד עם זאת, מכיוון שהחשש עלה, והיה חלק מהתמונה הראייתית, מן הראוי להסביר מניין נבע.

גרסת הנאשם 2 - כרקע

107. תחילה, להשלמת התמונה, יש להבהיר מהי גרסתו של הנאשם 2 לגבי מהלכו של האירוע השני. הנאשם 2, מספר **בחקירתו הראשית** (החל מעמ' 177) כי לאחר האירועים בקיוסק, הבין שהנאשם 1 חיפש אותו, והוא ניסה לקבוע אתו פגישה, כדי ליישר ההדורים. באיזשהו שלב, אמר לנאשם 1 פשוט להגיע למקום בו הוא היה באותו רגע, ודיווח לאשתו על מיקומו. כאשר הנאשם 1 הגיע למקום המפגש, יצא הנאשם 2 לקראתו, וראה כי הנאשם 1 עוטה כפפות. הוא החל לחשוד, ולפתע הנאשם 1 שלף האקדח ודרך אותו מול פני הנאשם 2. הנאשם 2 רץ אליו, תפס את ידו של הנאשם 1 האוחזת באקדח, והורידו כלפי מטה. הנאשם 1 ניסה להעלות את האקדח חזרה לזווית שיש בה כדי לאיים. הנאשם 2 חשש לעזוב את היד, משום שחשש שהנאשם 1 יירה בו. לכן, לא יכול היה להתקשר, ואף לא לענות לטלפון שצלצל ללא הרף. הנאשם 2 התחנן לעזרה לעוברים ושבים, אך זכה בדרך כלל להתעלמות. הוא אף התחנן לנאשם 1 שיעזב את המקום, אך לדבריו, זה השיב לו בקללות.

108. הנאשם 2 מספר כי המשיך וגרר את הנאשם 1 לכיוון הכביש, במצב זה, בו הוא מחזיק בידו. אז, עצר לידם רפי, מנהל פרויקט המגורים של הנאשם 2. הנאשם 2 מספר כי צעק לרפי לעצור, כי הנאשם

1 חמוש, אך זה השיב כי הוא דקה מוריד את הילדה וחוזר. לדבריו, בשלב מסוים, הנאשם 1 פנה אליו ואמר לו "תן לי ללכת". אז, הוביל כך את הנאשם 1 לעבר הרכב, ובפתח הרכב הוא עצמו הוביל את ידו של הנאשם 1 ושניהם יחד כך הכניסו את האקדח לתוך התחתונים שלו. רק במצב זה התפנתה ידו, ענה לטלפון לרגע קט, וצעק לאשתו שמנסים לירות בו. טענתו היא כי הנאשם 1 למעשה ניסה לרצוח אותו, ורק בכוח תושייתו ועזרת האל, התגבר עליו.

תכונות הנאשם 2

109. לא אכנס לכל החקירה הנגדית של הנאשם 2, משום שאין צורך בכך, שכן אף אחד מהצדדים אינו מבקש לבסס ממצאים על גרסתו, כאמור. אולם, מן הראוי לציין כמה דברים המביאים למסקנה כי הנאשם 2 בלתי מהימן באופן בולט. תופעה, אשר בשילוב עם התנהגותו המוזרה, התיאטרלית והקיצונית של הנאשם 2, בקיוסק ובבית המשפט, עוררו חשש שמא יש דברים בגו, שמא אכן הוא הפליל את הנאשם 1 בתחכום, כאמור.

110. יש להקדים ולהזכיר שיש שתי אינדיקציות בראיות הנוטות לתמוך בגרסת הנאשם 2. האחת, צילומי הפצעים ת/17 בידי הנאשם, המראים צביטה באצבע ובעיקר פציעה של העור בין האגודל לכף היד, דבר המתיישב היטב עם אחיזת הנשק של הנאשם בכוח. עם זאת, ערך הראייה מוגבל מאוד, באשר אין כל אינדיקציה מתי בדיוק ואיך בדיוק התקבלו, מעבר לגרסת הנאשם 2. ראייה תומכת נוספת היא גרסת המהנדס אבנר, אשר מתאר את רצף מיקומי ההתגוששות, אל צד הרכב ומן הרכב, באופן המתאים לגרסת הנאשם 2. דא עקא, שהוא גם סותר את גרסת הנאשם 2 בפרט מהותי יותר וחשוב יותר, כאשר הוא מתאר את ההתגוששות הראשונית באחיזה בצווארונים, ולא ידיים אוחזות בידיים, כגרסתו הדווקנית של הנאשם 2, כי העימות נפתח בשליפת האקדח ומיד הוא אחז בידו של הנאשם 1. למרות חיזוקים אלה, עיקרן של הראיות מפריך הגרסה של הנאשם 2 ומאיינות המשקל של התמיכה המעטה בו.

111. ראשית, יש פער בולט ומטריד בין מזגו ה"חם" ביותר של הנאשם 2 לבין יכולתו להחליט לשקר ב"קור" רוח. כך לדוגמא, ניתן לראות את ההשתלחות של הנאשם 2 באולם בית המשפט בנאשם 1 (ראו לדוגמא בעדותו הראשית, החל מאמצע עמוד 179), בו הטיח "אמת" רגשית, טעונה וכעושה ביותר, האמורה להיראות כנה. לעומת זאת, מרשים מאוד קור הרוח המפתיע בו הצליח, מיד לאחר האירוע, לשקר לצוער שהגיע למקום והחל לתחקרו. לא זו בלבד שהנאשם 2 מסר שהוא לא מעורב כלל בעניין, אלא בנה שקר מורכב, המערב אותו חלקית כעד, אך לא כבעל הדבר. אין היום חולק כי מדובר היה בדבר שקר (למרות שלא הסכים להגדרה של "שקר" לדברים שלא היו אמת - ראו עמוד 201-202). התנהגות זו עצמה מטרידה מאוד, ומלמדת כי הנאשם 2 הצליח לנהוג במניפולציה "קרת רוח", למרות שזה עתה סיים עימות "חם", אלים וממושך, המלווה בצעקות ואיומים, בידיעה כי יש ליריבו נשק חם.

112. קור הרוח הזה בא לידי ביטוי גם בכך שהוא התקשר מהניידת, בדרך לתחנה, לעורך דין אליגון, וסיפר לו את אותה גרסה. לשאלה למה סיפר כך לעורך דין, השיב שהוא "יותר מסודר" מאשר הנאשם 1 (עמ' 202). אף התנהגות זו, של מסירת גרסה שקרית לעורך דין, בקול, כך שהשופט ישמע, מעוררת רושם של יכולת מניפולטיבית מרשימה, גם בתנאי לחץ. ההסבר לפיו הוא "יותר מסודר" מאשר הנאשם 1, אומרת למעשה, שהוא מסוגל לחשוב ב"קור רוח", גם ב"עידנא דריתחא", עם כל הסתירה לכאורה, שעולה בשילוב הדימויים האלה למצבים הנפשיים, שאצל רוב בני האדם הם בבחינת תזה ואנטי תזה. המשמעות המעשית היא, שלמרות כעסו הגדול, ולמרות הקושי לכאורה בשליטה עצמית, כפי שבאה

לידי ביטוי גם בבית המשפט, הכעס אינו חוסם את היכולת של הנאשם 2 לבצע חשיבה מניפולטיבית יעילה. כך, כפי שבקיוסק הצליח לדחוק את הנאשם 1 בהתנהגות תוקפנית שאינה פלילית (למעט האיום המשתמע), להיות הראשון שישתמש בכוח, כך יש לכאורה לחשוש לאפשרות כי בזעמו הרב על הנאשם 1, אולי מצא דרך לגרום לו לנזק משפטי חמור, על ידי הפללתו. לפיכך, יש להיזהר, ולבדוק אפשרות זו היטב, ואם לא כן, לא ניתן להרשיע הנאשם 1.

113. עוד יאמר, כי השקר לצוער אינה הפעם היחידה שהנאשם 2 שיקר למשטרה במסגרת התיק דן. ראשית, הוא מסר את אותה גרסה שקרית גם בהודעתו הראשונה ת/21. בהמשך, במהלך הודעתו השנייה, ת/5, כאשר הוא מבין שהמשטרה אינה מאמינה לו, הוא מתפתל ונוהג בחמקנות רבה. בין השאר, הנאשם התחיל לטעון כי הוא בעצם מפחד מהנאשם 1, אותו הוא מכנה "עברין רחוב". טענה זו אינה משכנעת, שכן צפייה בסרט האבטחה לגבי האירוע בקיוסק, אינה מותירה שום מקום להערכה כי הנאשם 2 מפחד מהנאשם 1, בדרך כלל, או מכיר אותו כ"עברין רחוב", ממנו יש לחשוש. להפך, בקיוסק הוא היה תוקפני כלפיו ביותר, וביטא את כעסו כלפיו ללא מורא כלל. אולם, מעבר לשלשה שקרים אלה במשטרה, קדם להן גם שקר רביעי. כאשר המשטרה הגיעה לקיוסק, לאחר המריבה שם, טען הנאשם 2 בפני השוטרים "(ש)זה היה סכסוך משפחתי או משהו כזה ושהרוחות נרגעו", כלשונו. שוב מתברר, כי הנאשם 2 שולף שקרים הנוחים לו, מבלי להסס.

114. עו"ד נקש בסיכומיו עמד, בצדק, על סתירות נוספות בגרסתו של הנאשם 2. כך, לגבי השאלה מי זימן את הפגישה ליד בית הספר, כאשר בהודעותיו מספר כי היה זה הנאשם 1 אך בבית המשפט מספר כי הוא אכן זימן את הנאשם 1 לשם; בהודעתו ת/15 סיפר כי הנאשם 1 היה זה שהחזיר את האקדח אל תחתוניו כאשר נדחק אל הרכב אך בבית המשפט סיפר כי הוא עצמו עשה זאת באוחזו ביד הנאשם 1; וכן פערים שונים ומשמעותיים בין התיאור של נאשם 2 את האירוע בקיוסק לבין הנראה בסרט, כמתואר לעיל.

115. תכונת אופי עצמאית ונפרדת מבעיית המהימנות היא בעיית ההתנהגות של הנאשם 2. הדבר מתחיל מעצם המריבה שלו בעת הגעת הנאשם 1 לקיוסק. הרי הנאשם 2 כעס על כך שהנאשם 1 אמר שישלם "עוד מעט", בניגוד להוראותיו. ואכן, ניתן לכעוס על התנהגותו זו של הנאשם 1. אולם, הנאשם 1 הגיע לקיוסק לעשות שלום, והביא גם את הבקבוק וגם את הכסף, על מנת שהנאשם 2 יוכל לבחור לסיים העניין בדרך הנוחה לו, כפי שהנאשם 2 עצמו מודה. אלא, שהנאשם 1 אמר שאינו מבין על מה המהומה, ועל כך הנאשם 2 כעס עליו עוד יותר. כעס קיצוני, מפחיד ומאיים, כנראה היטב בסרט האבטחה.

116. התנהגותו של הנאשם 2 בבית המשפט הייתה גם כן מוזרה. רוב הדין לא היה מחובר לנאשם 2 מיקרופון, שכן לא היה אמור להשתתף באופן פעיל. לכן, רק חלק מהפרעותיו באו לידי ביטוי בפרוטוקול המוקלט, בעיקר בניזיפות של בית המשפט או של סנגורו. אולם, התנהגותו הגיעה לכדי כך, שסנגורו כבר שקל התפטרות, והתובע שקל לבקש בקשות במישור הפסיכיאטרי (ראו עמ' 90). [אגב כך יאמר כי, בהפרעה קודמת, בו הזהיר בית המשפט כי אפשר שיטיל עליו מאסר בגין הפרעות, נרשם בטעות בפרוטוקול שמו של המפריע כנאשם 1, כאשר היה זה הנאשם 2 - בעמ' 84-85].

החשש והנחת הדעת

117. עתה, טול שני נתונים אלה, אופי מניפולטיבי, ואופי חם מזג ובלתי צפוי, והוסף לכך נתון

שלישי מטריד. היינו, את גרסתו של הנאשם 2 עצמו, לפיה האקדח הגיע אל המקום בו מצאו אותו השוטרים, כאשר הוא עצמו דחף את ידו של הנאשם 1 (האוחזת באקדח) אל אחורי מכנסיו, וכך הגיע האקדח למקום. משמע, לא זו בלבד שהנאשם 1 טוען כי האקדח הונח שם, אלא גם הנאשם 2 טוען זאת, לפחות במישור הפיזי.

118. יאמר, כי לו הייתה גרסתו של הנאשם 1 אודות הטמנת האקדח עדות פוזיטיבית, אודות הטמנה זו, בקרבה כלשהי לתיאור של הנאשם 2, הרי שאפשר שהדבר היה יכול לעורר ספק סביר, על רקע הנתונים האמורים. זאת, למרות כל התמיהה שיש בטענה של הפללה, כגון מדוע להטמין גם מחסנית נוספת, או מדוע שמי שמצוי במריבה פיזית עם אחר, יניח אצלו אקדח טעון, כאשר יש חשש כי יעשה מיד שימוש בו.

119. אולם, לאחר עיון נוסף בגרסתו של הנאשם 1, ומכלול העדויות האובייקטיביות, איני סבור שאפשרות ההפללה מוחשית, ואין היא מקימה ספק סביר. שכן, לו הייתה אמת בגרסה זו צריך היה הנאשם 1 להעיד ישירות על האקדח, שכן שלבים לא מעטים יש בהן דובר באקדח, הקודמים לשלב "טשטוש" וחוסר האונים. כזכור, הנאשם 1 טען כי אינו יודע כיצד ומתי הגיעו האקדח והמחסנית לתחתוניו ולכיסו. לטענה תמוהה זו באו שני הסברים סותרים, כזכור. האחת כי היה מחוסר הכרה ממש, השנייה כי היה במצב "טשטוש" בלבד. זאת, כאשר הרושם שמתקבל הוא, שהנאשם 1 משפר את גרסתו, לפי הצורך.

120. אולם, מעבר לסתירה האמורה, יש תמיהות נוספות על גרסתו של הנאשם 1 העולות מעיון בגרסאות העדים. עדים, אשר שלשה מהם נמצאו כעדים אובייקטיביים, ואף לגבי הרביעי הרושם הכללי הוא כי גרסתו אמת. מעבר לדחיית הגרסה באופן כללי, הרי הנתונים שעולים מגרסתם אינם מותירים מרחב מתאים להפללה. שכן, עצם העדות אודות שיח בדבר נשק אצל הנאשם 1, כבר בשלב הראשון של האירוע השני, לא יכול להתקיים עם הטענה כי הנשק הופיע והוטמן מאוחר יותר, ללא ידיעת הנאשם 1. הנשק לא יכול היה להפתיע במערכה השלישית, בהיות הנאשם 1 מטושטש ונתון לשליטה, לטענתו. שכן, כבר התקיים דיון אודות נוכחות האקדח, כבר במערכה הראשונה. דיון, אותו מכחיש הנאשם 1 ללא כל הסבר המניח את הדעת, מול עדים מהימנים.

121. משמע, נוכח אופיו של הנאשם 2, כפי שהתגלה במהלך המשפט, ובשים לב לשלב בו התגלה האקדח על ידי השוטרים, צריך היה לבחון באופן רציני את טענתו של הנאשם 1 אודות ההפללה, שכן הרושם הוא שהנאשם 2, מבחינת אופיו וכישוריו, מסוגל היה לבצע דבר שכזה. אולם, בבחינה פרטנית של הראיות, ובמיוחד של עדי הראייה, כאשר שלשה מהם אובייקטיביים וכאשר אף העדות של הרביעי נוטה לשכנע, אין מנוס משלילת האפשרות של ההפללה, בנסיבות העניין.

מחדלי חקירה

122. הסנגור קבל על מחדלי חקירה בתיק זה. אכן, יש ממש בביקורת שהטיח, והיו תקלות בחקירת תיק זה. יחד עם זאת, אין מדובר בסוג המחדלים אשר, בסופו של יום, מתבררים כבעלי משמעות רבה. שכן, אל מול גרסתו של הנאשם 1 עומדות מספר ראיות, כאשר לגרסתו של הנאשם 2, בעל ריבו המוטה כנגדו, בכל מקרה לא ניתן משקל.

123. טענה ראשונה שהטיח הסנגור בחוקרים היא שלא חיפשו מצלמות אבטחה בזירת האירוע השני. יש ממש בביקורת זו. נוכח קיומם של הבדלי גרסאות, נכון היה לחפש מצלמות אבטחה. אולם, בשים לב לכך שהמטרה כן שקדה למצוא עדים אובייקטיביים לאירוע, דומה כי אין מחדל זה שולל את משקל

הראיות. הסנגור גם לא הראה כי בפועל היו במקום מצלמות אבטחה, שאותן ניתן היה לנצל, לו הגיעו אליהם תוך זמן סביר.

124. טענה שנייה של הנאשם נוגעת לכך שהחוקר בתיק ביקש מאשת הנאשם 2 לזמן את העדים שהיו במקום, במקום לזמן אותם בעצמו. אכן, זוהי טעות חמורה. גם כך, יש בעיה בכל חקירה המתרחשת בנסיבות כאלה, בהן מדובר בעדים אשר פוגשים זה את זה תדיר, נוכח החשש לזליגת מידע, בתום לב או בזדון, מעד לעד. אולם, יצירת מציאות בה אשת הנאשם 2 (אשר כעולה מהעדויות, גם כן הגיעה למקום והייתה למעשה עדה לשלב האחרון) יוצרת בהכרח קשר עם עדים אחרים, היא שגיאה חמורה. אפשר שטעות זו הביאה לכך שבתחנה היה מפגש של העדים, שהמתינו בתור ליתן עדות, והחליפו חוויות, כמתואר על ידי העד רפי. מכל מקום, לו שיחת הטלפון הייתה נעשית על ידי מי מהחוקרים או על ידי שוטר אחר, לפחות היו העדים מזהירים שאין לשוחח ביניהם, ומוזמנים לשעות שונות. כך, אלה שרצו לשמור על אובייקטיביות מרבית, היו יכולים לעשות זאת. עם זאת, כאמור, שני עדים לפחות הוזמנו באופן ישיר, ועדותם השתלבה היטב בעדות האחרים, ללא כל הכוונה שהוכחה. לפיכך, בסופו של דבר, אין תוצאה למחדל.

125. טענה שלישית, היא שהמשטרה לא איתרה את אותו "שלוש", אשר לכאורה היה במקום, ואפשר שגם צילם חלק מן האירוע. הוסבר כי לא נמסרו פרטים אודותיו, אלא שמו הפרטי בלבד. אני מסכים עם הסנגור כי ניתן היה לעשות מאמץ לאתר אדם, המתגורר באזור המתאים, שזה שמו הפרטי, כאשר שנת לידתו ידועה (כי הוא היה בכיתה עם הגיס). קיימת בהחלט אפשרות שמערכות המחשוב של המשטרה היו מצליחות לאתר אותו, וראוי היה לעשות ניסיון סביר לאתרו ולתעד הניסיון, לפחות. עם זאת, על פני הדברים, לכאורה אין מדובר במי שהיה חלק מהקונספירציה לשיטת הנאשם 1, באשר הוא אינו מוכר לכאורה. אף אין אינדיקציה מה היה מעיד, וכאמור נמצאו עדים אובייקטיביים. לפיכך, אני סבור כי יש ליתן למחדל זה משמעות רבה מדי.

126. טענה רביעית היא כי המשטרה לא חיפשה טביעות אצבע על הנשק, ולא עשו בדיקות שרידי מתכת על ידי הנאשמים. אולם, בשים לב לכך שהנאשם 2 הודה כי הכניס את האקדח למקום בו נמצא, כאשר הוא אוחז באקדח עם הנאשם 1, והנאשם 1 טוען כי היה מטושטש ולא יודע מה נעשה עמו, הרי שניתן היה בנסיבות העניין למצוא הסבר לטביעות האצבע של שני הנאשמים, או לסימני המגע במתכת. לכן, המשקל של עניין זה נמוך למדי.

127. נוכח כל האמור, אני סבור כי אכן שגתה היחידה החוקרת שלא השקיעה יותר מאמץ בחקירה זו. אולם, בסופו של יום, אין בדבר כדי להשפיע על התוצאה. תמיד ניתן לשפר את איכות הביצוע של חקירה, בהקדשה של יותר זמן, ומשאבי חשיבה וכוח אדם. בדרך כלל, גם החקירות שאינן מושלמות הן חקירות סבירות. במקרה זה החקירה אכן לוקה בחסר, ויש לצפות מהמשטרה ליותר. עם זאת, אין מדובר בסוג המחדלים אשר משמעותן זיכוי.

סיכום האירוע השני

128. כזכור, אין מחלוקת כי המשטרה מצאה על גופו של הנאשם אקדח טעון בכדור ובמחסנית, וכן מחסנית נפרדת. האקדח נמצא בתוך התחתונים, המחסנית הנפרדת בכיס קדמי. זאת, לאחר מאבק בין הנאשם 1 לנאשם 2, כאשר בשלב מסוים הצטרפו לנאשם 2 אחרים, ואלה הצליחו להתגבר עליו, לאחוז בידיו, ולהצמידו לקרקע. בין אלו שהתגברו על הנאשם 1 היה הגיס של הנאשם 2, וכן לפחות מכר אחד

נוסף שלו. אף בנות משפחה של הנאשם 2 הגיעו למקום. כן נמצאו במקום כפפות מהסוג שהנאשם 1 מחזיק ברכבו.

129. טענת הנאשם 1 היא כי אין לו כל ידיעה אודות הימצאות האקדח במקום, ואפילו לא היה מודע לכך שהשוטר מצא האקדח על גופו. הערכת הנאשם 1 היא כי האקדח הוטמן בעת היותו על הקרקע ומחוסר שליטה, על ידי הנאשם 2 או מי מטעמו. הסברו של הנאשם 1, לכך שאין הוא מודע לדרך שאליו הגיע אליו האקדח, היה כי מצבו היה מצב של טשטוש, עקב האלימות שהופעלה כלפיו ומצב הלחץ הנפשי שלו. לעניין הכפפות, שיער הנאשם 1 כי אלה נפלו מהרכב.

130. מעבר לחזקה, הנובעת מעצם תפיסת הכלים על גופו של הנאשם 1, גרסת הנאשם 1 והסברו לאי ידיעתו, מוקשים מתוכם. ראשית, קשה להאמין כי אויבו של הנאשם 1, אשר היו עמו במאבק פיזי, יניחו בתוך מכנסיו אקדח טעון. שכן, מספיק רגע אחד של חוסר תשומת לב, או השתחררות של ידו מתוך מידם, על מנת לאחוז באקדח ולעשות בו שימוש כנגדם. יתרה מזו, אם כוונתם רק להפליל, מדוע להניח אקדח טעון דווקא, ומדוע להניח מחסנית נוספת בכיס? קושי משמעותי נוסף בעצם הגרסה היא, כיצד זה לא הרגיש ששמו את האקדח במקום? וכיצד זה לא הרגיש כי השוטר מצא האקדח? אמנם, גם השוטר דיווח כי היה הנאשם "בהלם", במובן זה שלא השיב. אולם, במשטרה, גרסתו של הנאשם 1 הייתה כי לא היה מטושטש, אלא ממש מחוסר הכרה, בכך שאיבד הכרה מרגע שקיבל מכה בראשו מטעם מי מעוזריו של הנאשם 2, ועד אשר הגיע לתחנת המשטרה. זאת, בניגוד לגרסתו בבית המשפט. הגרסה במשטרה נסתרת בשים לב לכך שבוודאי כן היה בהכרה, משום שהלך על רגליו לניידת המשטרה, ואף דיווח אחר כך בבית החולים שלא איבד הכרה. נמצא, כי הנאשם 1 מסר במשטרה גרסה שאינה אמת, בנוגע לנקודה המוקשית ביותר בגרסתו, דבר המקשה עוד על מתן אמון בו. הנאשם שינה מגרסה זו, לאחר תשובתו לאישום, והחשש הוא שהשינוי נובע מהבנתו כי גרסתו לא תעמוד. לפיכך, גרסת הנאשם 1 בעלת משקל נמוך ביותר. ובוודאי שאין די בגרסת הנאשם 1 כדי להפריך את החזקה הנובעת מעצם מציאת האקדח.

131. עם זאת, כפי שהובהר, אין גרסתו של הנאשם נקודת האחיזה היחידה של ההגנה. נקודת אחיזה נוספת היא התנהגותו, אופיו וגרסתו של הנאשם 2. במהלך המשפט התברר כי הנאשם 2 מגיב באופן לא פרופורציונלי לפגיעה בו, ונוטה להתרגשות רבה וכעס רב. הוא תיאר עצמו כחמום מוח, התנהג בצורה תוקפנית בקיוסק באירוע הראשון, ולא הצליח להימנע מהתפרצויות רגשיות, וטענות קולניות כלפי עדים ועורכי דין בבית המשפט. אולם, נוסף על תכונה זו, התברר גם כי מהימנותו נמוכה, והוא יכול, אף בעת היותו כעוס ביותר, לחשוב ולפעול בצורה מניפולטיבית. תכונות אלה, בשילוב עם גרסת הנאשם 2, כי הנאשם 1 שלף האקדח, והוא עצמו, יחד עם הנאשם 1, הכניסו אותו חזרה; ובשילוב עם היות הנאשם 2 שולט במצב בסוף התגרה, בעת שהנאשם 1 אחוז בידיו ומושכב על הקרקע; כולם יחד, לכאורה, מקימים נקודת אחיזה נוספת לטענתו של הנאשם 1 כי הופלל.

132. נשמעו עדויות של אזרחים שנכחו בחלקים שונים של האירוע השני. עדויות אלה שללו למעשה את גרסתו של הנאשם 1 ואף שללו את האפשרות כי הופלל על ידי הטמנת האקדח על גופו. זאת, בעיקר נוכח העובדה כי אלה העידו כי התקיים דין ודברים אודות קיומו של אקדח אצל הנאשם 1, כאשר עדיין היה עומד על רגליו, לפני שהשתלטו עליו, והוא נכנס לאותו "טשטוש" נטען. דין ודברים אותם הנאשם 1 שולל. העדות המרכזית השוללת את גרסת הנאשם 1 היא אמנם של גיסו של הנאשם 2, שהוא לכאורה צד מעוניין, אולם, אין בעדותו אינדיקציה כלשהי לחוסר מהימנות מהותית, ויש לה משקל ממשי. עדות הגיס, כי הנאשם 1 עטה פיזית את הכפפות, והתייחס באירוע באופן מפורש לאקדח עצמו ולמקומו של האקדח,

מטה הכף נגד גרסתו המיתממת של הנאשם 1. העדים האחרים, שנמצאו אובייקטיביים, אמנם לא העידו על התייחסות מפורשת של הנאשם 1 לאקדח, אך עלה מדברי שניים, רפי והקטין רון, כי הנאשם 2 הטיח בנאשם 1 כי הוא נושא נשק, או נשק צעצוע. הנאשם 1 הכחיש אמרות אלה של העדים האובייקטיביים, וממילא לא הסביר אותן. בכך, חיזק את החזקה נגדו, הנובעת מעצם תפיסת הנשק על גופו. עדים אלה הם עדים נטולי אינטרס, ולא נמצא כל בסיס לטענות הנאשם 1, כי הם תיאמו גרסה עם הנאשם 2.

133. גרסתו של הנאשם 2, הנוגדת את גרסתו של הנאשם 1, לא נמצאה מהימנה. אולם, המדינה אינה מבקשת להסתמך עליה, אלא מבקשת להרשיע הנאשם 1 על יסוד עדויות האזרחים האחרים והשוטרים. נמצאו מחדלי חקירה, אך בסופו של יום, לא נמצא כי יש להם השפעה מהותית על הערכת הראיות בתיק.

134. סיכומו של דבר, האקדח והמחסנית נמצאו על גופו של הנאשם 1. הסברו נדחה כבלתי סביר ובלתי מהימן. היה מקום לחשש שמא, נוכח נתוניו החריגים של הנאשם 2 וגרסתו, יש ממש בטענת ההפללה. אולם, **לאחר עיון נוסף בהגיונם של דברים, נסיבות העניין ועדויות עדי התביעה, נמצא שאין החשש להפללה מוחשי, ואין בו כדי להקים ספק סביר.**

135. הנאשם 1 והנאשם 2 הם היחידים המעידים על תחילתה של התגרה ברחובה של עיר. כל אחד האשים את רעהו בתחילת האלימות. שתי הגרסאות נדחו. לפיכך, אין לדעת אם האלימות הייתה באשמת הנאשם 1, או שכולה הייתה הגנה עצמית מפני חמתו של הנאשם 2. אכן, ניתן היה לכאורה להשיב לאפשרות זו במסגרת הדוקטרינה של "התנהגות חופשית במקור". אולם, המדינה לא טענה בהקשר זה, וממילא לא באה תשובה. לפיכך, אין להרשיע הנאשם 1 בעבירת אלימות ביחס לשלב זה, אף לא בעבירת התגרה.

136. עוד יאמר, כי בכתב האישום נטען כי שני הצדדים נתנו זה לזה מכות אגרופ. דברים אלה נובעים מעדות הנאשם 1 וכן מפורשים בעדותו של אבנר. זאת, למרות שרוב העדים מתארים רק מעשים של התגוששות, של אחיזה, משיכה, הדיפה והפלה. אולם, כאמור, לא ברור אם הנאשם 1 פעל מרצון או מהגנה עצמית בשלב זה, ולא בא טיעון משפטי בעניין זה. עוד יצוין, כי הנאשם 2 לא הורשע בעבירת ה"תגרה" לגבי שלב זה, לבקשת המדינה, ולא ברור מה הסיבה להבחין בין השניים.

137. התוצאה היא, שאין מנוס מהרשעת הנאשם 1 בעבירה של נשיאת הנשק, אך אין להרשיעו בעבירה נוספת של "תגרה", מעבר להרשעתו בעבירה זו בהקשר לאירוע הראשון.

התוצאה - ביחס לנאשם 1

138. אני מרשיע את הנאשם 1 במעשים ובעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. הנאשם 1 מורשע בעבירת ה"תגרה" ביחס לעימות שהיה בקיוסק. הנאשם 1 מורשע בעבירה של נשיאה והובלת נשק וכן נשיאה והובלת אבזר ותחמושת, ביחס לאירוע שהיה בשעות הערב. יחד עם זאת, מובהר כי הנאשם 1 אינו מורשע בעבירת התגרה ביחס לאירוע השני.